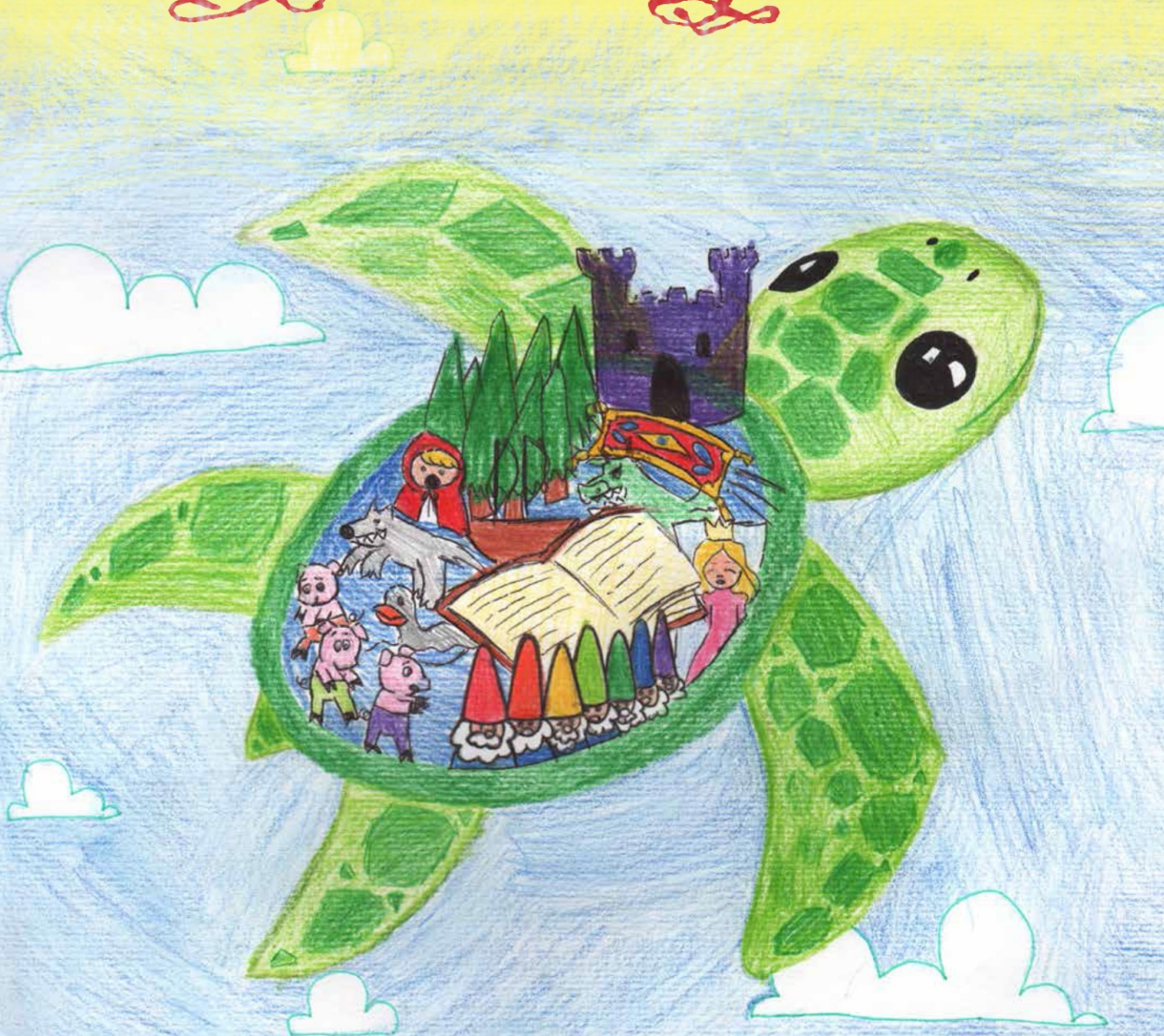

OSNOVNA ŠOLA
OLGE MEGLIČ
P T U J

MOLJA

PRAVILJNA

Tisa Julija Golob, 5. a

*MOJA
PRVA LITRA
2020*

OŠ OLGE MEGLIČ
JUNIJ, 2020

UVOD

V malo drugačnih, nenavadnih, nepoznanih časih je nastala tale nova številka spletne Moje pravljice. V času, ko smo se še šolali na daljavo, v času, ko smo bili vsi nekoliko izgubljeni. Bilo je zapleteno. Tudi prihodnost nam je še negotova, ne vemo, kako bo. A zagotovo verjamemo v to, da bodo tudi korona časi minili. Takrat se bomo bogatejši za te enkratne izkušnje in s ponosom spominjali preteklosti. Tudi zato, ker so v teh drugačnih, nenavadnih, nepoznanih in negotovih časih, kljub vsemu, nastale te čudovite pravljice, ki so pred vami. Dovolila sem si čisto na začetku umestiti posebno, zelo zgovorno zgodbo naše učenke Nine, ki ima pravljčni naslov, a govori ravno o času, v katerem so pravljice, ilustracije, lutke ... v tej knjigi nastale. Naj vam bodo v užitek!

Knjižničarka Alenka Kandrič

MOJA PRAVLJIČNA ŠOLA

Hodim v zelo posebno šolo. Imam samo enega sošolca. Ne učiva se istih stvari, saj je on dve leti mlajši od mene. Jaz imam 12 predmetov, on pa 8. Nekaj predmetov imava istih, kot na primer matematiko, angleščino in slovenščino, vendar so moji predmeti težji. Na naši šoli je samo ena učiteljica. Ona je tudi naša ravnateljica. Moji najljubši predmeti so matematika, angleščina in likovna umetnost.

Ni se mi treba vstati zelo zgodaj, saj je šola zelo blizu moje spalnice. Zaradi tega sem zelo vesela, ker zelo rada spim. Vstanem ob 8.30 in imam že kar prvo šolsko uro šport. Telovadim kar v pižami. Naša telovadnica ima TV, veliko plešemo na posnetke iz Youtube-a. Potem pojem nekaj sadja in jogurt. Nato se preoblečem v moji spalnici. Delim si jo s svojim sošolcem. Sošolec mi je všeč, včasih ga imam rada, včasih ga sovražim. Potem se pouk nadaljuje. S svojim sošolcem sediva za isto mizo. Na naši šoli imamo 1 prenosnik in 1 tablico, ki si ju delimo z ravnateljico in hišnikom. Tajnica na šoli ima tudi računalnik in tiskalnik, zato gremo velikokrat k njej v pisarno. Pouk se konča ob 15.00. Imamo zelo dosti odmorov. V šoli se zelo zabavamo, pa tudi zelo dosti učimo. Imamo dva odmora za malico, ampak jo morava kuharici pomagati pripraviti. Naša učilnica je tudi naša jedilnica.

Po šoli pomagava čistilki počistiti celo šolo. Na naši šoli imamo za punce in za fante samo eno stranišče. Uporaba telefonov ni prepovedana, vendar ga jaz tako kaj dosti ne uporabljam. Popoldne imam nekaj prostega časa, ampak ne dovolj. Rada igram karte, gledam TV in igram družabne igre. Vsak dan gremo na sprehod.

Pouk imamo tudi popoldne. Traja od 2 do 3 ure. Naredim domačo nalogo in končam, kar nisem uspela narediti dopoldan pri pouku. Dela je zelo dosti, ampak socialna delavka na šoli nam zelo pomaga. Moja ravnateljica, učiteljica, tajnica, kuharica, čistilka in socialna delavka imajo rojstni dan na isti dan. Vse so stare 47 let. Jaz, moj sošolec in hišnik za njihov rojstni dan pripravljamo za njih zabavo presenečanja.

Naša šola je zelo zanimiva in zelo dosti časa preživim s svojo družino. To mi je zelo všeč. Vseeno si želim vrniti nazaj v svojo šolo OŠ Olge Meglič, ko bo enkrat konec te karantene zaradi Covid-19 virusa. Zelo se veselim, da bom videla vse ljudi iz naše šole in praznovanja 40 let Olgice.

Nina Markež, 7. b

MY FAIRY TALE SCHOOL

I go to a very special school. I have only one classmate. We don't learn the same things, because he is two years younger than me. I have twelve subjects and he has eight. Some subjects are the same, such as Maths, English and Slovenian, but my subjects are more difficult. We have only one teacher in our school. She is also our school principal. My favourite subjects are Maths, English and Art.

I don't have to get up very early, because my school is very close to my bedroom. I am very happy about that because I like to sleep. I get up at 8.30 a.m. and then I have my first lesson, Sport. I do my exercises in my pyjamas. Our gym has a TV and we dance to YouTube videos a lot. Then I eat some fruits and yoghurt. After that, I get dressed in my bedroom. I share my room with my classmate. I like him a lot, sometimes I love him, but sometimes I hate him. Then my classes continue. I sit with my classmate at the same table. Our school has one laptop and one iPad and we share it with our principal and our janitor. The secretary of our school also has a computer and a printer. We go to her office a lot. Our classes finish at 3.00 p.m. We have a lot of breaks. We have fun, but we study hard, too. We have two lunch breaks, but we help our cook to prepare it. Our classroom is also our school canteen.

After school, we help our school cleaning lady to clean the whole school. There is only one toilet for boys and girls in our school. The phones are not forbidden, but I don't use it a lot anyway. I have some spare time in the afternoon, but it is not enough. I like playing cards, watching TV and playing board games. We go for a walk every day.

I also have afternoon classes. They are 2 to 3 hours long. I do my homework and I finish classes from the morning. It is a lot of work, but our social worker helps me a lot. My principal, teacher, secretary, cook, cleaning lady and social worker have a birthday on the same day. They are all 47 years old. I, my schoolmate and the janitor are throwing a surprise party for them.

Our school is very interesting and I spend a lot of time with my family. I like that very much. But I also want to go back to my school - OŠ Olge Meglič again when this COVID-19 quarantine is over. I am looking forward to seeing other people from Olgica and celebrating Olgica's 40th birthday.

Nina Markež, 7. b

KAZALO

UVOD	4
MOJA PRAVLJIČNA ŠOLA	4
MY FAIRY TALE SCHOOL	5
ISKANJE PRIJATELJA	9
GOZDNA PRAVLJICA	9
JEZERO ODSEVA	10
ODKRITJE ŠTEVILA 9	11
ZMAGA	14
SKRIVNOST GRAJSKEGA VODNJAKA	17
MRAVLJINA DRUŽINA	18
PRIJATELJI REŠIJO BABICO	18
RAZISKOVANJE MARSA	19
SKRIVNI LABORATORIJ	19
ŠKRAT DAVID	20
VELIKAN JAKA IN ČUDEŽEN MEČ	20
MRAVLJINEC COVID-19	22
STRAŠNI ČAROVNIK GROZOLUS	22
DEKLICA LILI	23
THE STORY OF DRAGONS AND HUMANS	25
ZGODBA O ZMAJIH IN LJUDEH	25
THE TALE OF THE POISONED CHALICE	26
ZGODBA O ZASTRUPLJENI ČAŠI	27
A HAUNTED VILLA	28
VILA STRAHOV	29
KOSTI SPEČEGA DINOZAVRA	32
ELI IN NJENE SANJE O PTUJSKEM GRADU	33
SKUŠTRANO DREVO	35
THE LIFE OF PRAMA	36
PRAMINO ŽIVLJENJE	36
KEN IN NJEGOV ZMAJ	36
O SEBIČNI ADRIANI	37
THE TWO KINGDOMS	39
DVE KRALJESTVI	40
THE FARMER AND THE BUNNIES	42

KMET IN ZAJČKI	42
A RAINBOW EGG	43
MAVRIČNO JAJCE	43
LOVE IS A REMEDY FOR EVERYTHING.....	44
LJUBEZEN JE ZDRAVILO ZA VSE.....	44
THE NEW KING	46
NOVI KRALJ	48
TRI GLAVI ZMAJ IN ALEX	51
THE PRINCESS IMPOSTER	52
PREVARANTSKA PRINCESA	53
A SURPRISE IN THE VILLAGE	55
PRESENEČENJE V VASI.....	56
ZGODBA O POREDNI DEKLICI, KI SE SPREMENI V METULJA.....	58
VOJNA IN ČAROBNI METULJ.....	58

Iva Holc, 5. b

ISKANJE PRIJATELJA

Nekoč je živel ježek po imenu Tinček. Bil je najbolj osamljen ježek na svetu. Imel je čarobno ogledalo. Če si vanj pogledal, si v njem zagledal osebe, ki te imajo iskreno rade in ti njih. Ko je vanj pogledal Tinček, je videl svojo preminulo družino. Zato je šel Tinček po svetu iskat svojega najboljšega prijatelja. Ravno je hodil po gozdu in srečal tri veverice. Bile so zelo mlade in zato so prvič videle ježa. Zdel se jim je zelo zanimiv. Odšle so do njega in se dotaknile njegovih bodic. Zelo so se zbodle in začele jokati. Tinček se je opravičeval. Ampak veverice so ga le grdo pogledale. Rekly so mu, da je nesramen, grd in da ga bodo mamici zatožile, zato se naj pazi in hitro odide iz gozda. Tinček, ki pa je zelo občutljiv, se je začel jokati in se še enkrat opravičil. Kakor hitro je bilo mogoče, je stekel iz gozda. A se je na robu gozda ustavil, saj je pred seboj zagledal cesto. Na cesti pa je ležala želva, obrnjena na oklep. Tinček je v daljavi zagledal avto. Vedel je, da če ne bo takoj ukrepal, bo avto povozil želvo. Stekel je do želve in jo obrnil nazaj na noge. Želva se je začela premikati, a zelo počasi. Tinček jo je začel potiskati, a ni pomagalo. Želva je bila še vedno zelo počasna. Zato je stekel proti avtu in odložil par bodic, da bi vozniku prepičil gumo. Na srečo je to delovalo, avto se ni več premikal. Želva je imela ves čas na svetu, da odide s ceste. Tinček se ji je predstavil. Želva pa njemu. Rekla je, da ji je ime Mila. Mila mu je prav tako povedala, da mu je hvaležna za to, kar je naredil. Tinček je pogledal v svoje ogledalo. In zraven družine je zagledal Milo. Vprašal jo je, če bi bila njegova najboljša prijateljica. Mila je z veseljem rekla, da bi bila. Tako sta sčasoma postala res najboljša prijatelja. Ampak enkrat se je Mila dotaknila Tinčkovih bodic. Ni rekla, da jo boli ali kaj takega. Tinček je bil začuden, potem pa se je spomnil: »Mila ima zelo trd oklep in zelo trdo kožo. Torej jo lahko objamem«. In z veseljem jo je objel. Mila pa njega nazaj. To je dalo Tinčku dokaz, da bosta res najboljša prijatelja za vedno. In kdo ve, morda sta še danes v objemu.

Alja Sedič, 6. b

GOZDNA PRAVLJICA

Pred davnimi časi je v raztrgani bajti blizu gozda živel siromak s svojimi tremi hčerami. Mati jim je že davno umrla in vse, kar so imeli, je bil star petelin.

Nekega dne je oče dejal, poslal vas bom na delo! In tako je tudi bilo. Najstarejšo je poslal k stari ženici, ki je iskala pomoč za delo na njivi. Srednjo je poslal na trg z zadnjima dvema zlatnikoma, da kupi par kokoši. Najmlajši hčeri pa je naročil, naj gre z vedrom po vodo v vaški vodnjak. Za hišo je bilo zrjavelo vedro. Šla je po vodo. Ko je prišla domov, je zagledala pred hišo dve kokoši. Srednja hčera Zoja ju je krmila. Prišla je še najstarejša sestra Zaja. Očetu je dala pet zlatnikov, ki jih je zaslužila z delom na njivi. Za večerjo so imeli skromni kruh in vodo.

Naslednje jutro je šla najmlajša hčerka Zala krmit kokoši. Zagledala je jajce. Oče

je rekel, da bo jajca prodajal na tržnici, da bodo zaslužili za normalno življenje. Tako sta vsak dan Zaja in Zoja odšli pomagat starki na njivo, oče in Zala pa sta nakrmila kokoši in odšla na tržnico prodajati jajca. Ker so bile kokoši redke v mestu in ni nihče imel jajc, sta jih vedno vse prodala. Nekega dne, ko je Zala hotela nakrmiti kokoši, je zagledala dve zlati jajci. Oče se je odločil, da ju bo odnesel prijatelju. Njegov prijatelj Edi je bil star in pameten mož. Tako sta z Zalo, namesto da bi odšla na tržnico, zavila po strmi potki navzgor. Na vrhu hriba je stala kamnita hiša. Pred njo je bil mali vrtiček. Na njem je bil Edi. Povprašala sta ga o jajcih. Edi se je zelo začudil, ko je pred seboj zagledal dve pravi zlati jajci. Rekel je, da je to dragocenost. Odpeljati bi ju morali v muzej. Z Edijevo staro kočijo so se odpeljali do mestnega muzeja. Tam so se z lastnikom muzeja zmenili, da bo muzej kupil ti dve jajci za deset tisoč zlatnikov.

Naslednji dan so šli v muzej. Na razstavi so videli zlati jajci. Bili so zelo srečni, saj so lahko začeli z novim in normalnim življenjem.

A premoženja niso obdržali zase. Razdelili so ga po celem mestu. In tako so vsi živeli srečno do konca svojih dni.

Klara Gabrovec, 6. b

JEZERO ODSEVA

Nekoč, pred davnimi časi, je bilo jezero, v katerem si lahko ugotovil, kaj boš, ko boš velik. V njega si se lahko pogledal samo trikrat, drugače si bil preklet. To jezero se je skrivalo v gozdu, samo par ljudi je vedelo zanj.

Nekega dne je to jezero našla neka deklica po imenu Klara. Pogledala je v jezero in je videla morje, polno s čolni. Res zelo jo je zanimalo, če bo kaj drugače naslednji teden. Zraven jezera pa je skrito opazovala žaba, kaj se bo zgodilo. Ona je sicer varovala jezero in opozarjala ljudi, da se naj ne pogledajo trikrat. Kar dosti ljudi pride sem, glede na to, da jih zelo malo pozna to jezero. Par ljudi tudi umre zato, ker se pogledajo trikrat. Žaba ima posebno zdravilo, ki ga lahko da samo enemu in to tistemu, ki je najbolj prijazen in ima dobro vest. Čez en teden je spet prišla deklica Klara in se pogledala. Bilo je nekaj drugače, saj je bilo manj čolnov. Mislila je, da vedno pokaže enako, a se je zmotila. Nič ji ni bilo jasno.

Klarini starši pa so komaj zdaj izvedli, da hodi k jezeru, zato so ji to prepovedali. Klara se ni pustila, še kar je hotela iti naslednji teden. In je zbežala od doma. Šla je ponoči. Bilo jo je zelo strah, a je vseeno šla. Prišla je v gozd in se še tretjič pogledala. Tokrat ni bilo več čolnov. Žaba je takrat spala, zato ni vedela, da je že tretjič pogledala. Naslednji teden je spet prišla sem brez, da bi povedala staršem. Pogledala je in jezero je bilo vso črno. Žaba ni vedela, da je to bilo že četrtič in ne tretjič. Mislila je, da lahko deklica pravkar umre, zato je samo gledala. Klara je omedlela. Žaba ni vedela zakaj in je pogledala na kamere ter ugotovila, da je to že četrtič. Žaba je vedela, da je Klara zelo zvesta in prijazna oseba, zato je vzela

zdravilo in ji ga dala v usta. Klara je počasi ozdravela, vmes pa njene starše že skrbelo, kje je. Deklica se je zbudila in žaba se je skrilla. Deklica ni vedela, kaj se je zgodilo, a ji je bilo vseeno jasno, da se v jezero ne bo nikoli več pogledala. Odšla je domov in povedala vse po resnici. Starši so bili veseli, da je še živa in zdrava.

Klaro je izučilo in zato so vsi živeli srečno do konca svojih let.

Špela Kokot, 6. b

ODKRITJE ŠTEVILA ¶

Ime mi je Peter Pihociński. Povedal vam bom zgodbo o odkritju skrivnostne številke pi, ki mi jo je nekoč zaupal nek detektiv.

V osrednjem delu Afrike je velika piramida, ki je bila zgrajena za najbolj krutega faraona Keopsa, ki je vladal Egiptu. A naj bi naredili še eno piramamido, veliko večjo od te (skrito). Če jo je kdo našel, ni mogel več nazaj, saj bi rabil ključ, ključ številke pi. Ključ je bil zaporedje števil. Med tem, ko so različni raziskovalci iskali in iskali piramido, je to pritegnilo tudi normalnega detektiva Mihaela Štomberga. Odločil se je, da gre raziskat to piramido. Seveda jo mora prvo najti. Šest ur in štirideset minut je trajalo, da je prišel do Egipta. Tam ga je pričakal šef egiptovske policije. Rekel je, da je dobrodošel v Afriki. Usedla sta se v avto in se odpeljala do stare policijske postaje. Policist mu je rekel, da naj prespi v bližnjem apartmaju Hamoel in da se jutri dobita pred policisko postajo. Rečeno storjeno. Zjutraj sta pred policisko postajo sedla v avto. Policist mu je po poti povedal, da so že trije raziskovalci, ki so raziskovali število pi, izginili bog ve kam. Detektiv ga je vprašal, kam se sploh peljeta. Policist se je zasmel in mu odvrnil: »V dolino kraljev«. Hitro ga je vprašal še: »Zakaj?« Odgovoril je: »Prve tri številke števila pi so tam napisane na zelo starem kosu kože.« Detektiv se je začudil in kot bi mignil, sta se znašla v puščavi (pred dolino kraljev). Detektiv je osupnil. Pred njima je bilo veliko grobnic faraonov kot so na primer Tutankanova, Ramzesova in Setnahova. Policist se je zasmel in rekel: »Semkaj. Tukaj se skriva.« Pokazal je ravno na Tutamkanovo, Ramzasovo in na Setnahovo. Detektiv je pogledal z velikimi očmi in ga vprašal, če res gresta v grobnico. Policist je pokimal. Hitro sta smuknila v vsako izmed njih, a kože ni bilo več. Policist je čisto zmrznil in poklical ostale iz postaje. Povedal jim je, kaj se je zgodilo. Hitro so prišli in si pogledali grobnico. Izginile so tri številke števila pi napisane na koži, ki stane več kot tri milijarde tolarjev. Šef policije mu je rekel: »Ena, štiri, ena.« Naslednji dan mu je povedal, da mu ne more več pomagati, da ima preveč dela in da ga bo naprej vodil Martin, vođač s svojo skupino, ki raziskuje število pi. Policist je hitro odšel in detektiv je ostal z vođačem in njegovo skupino. Martin je bil prijazen. V njegovi skupini sta bila še njegov brat Ashel in njegova sestra Limola. Ashel je imel na hrbtu majhen nahrbnik z vodo in kruhom, Limola kompas in veliko svetilko, Martin pa je imel na sebi samo oblačila. Detektivu je dal nožek in svetilko. Odpeljali so se do piramide slavnega Keopsa in se tam ustavili. Odšli so do vhoda in korak za korakom počasi stopicali v piramido. Pot se je razcepila v dve poti. Levo ali desno? Zavili so levo in prišli do velike stene

simbolov. Detektiv je opazil čudno stvar. V Egiptu so oboževali mačke, a na eni od slik se je pojavil pes. Bel pes. Njegovo oko je bilo izrazito naslikano. Ashel me je pogledal zelo sumljivo, stisnil sem na oko in pod nami se je naenkrat začela nabirati voda. Vodič je detektiva in Limolo potegnil proti izhodu. A o Ashelu ne duha ne sluha. Ostal je notri. Vodič je ubijalsko pogledal detektiva in zakričal: »Kaj si storil? Mojega brata si ubil!« »Nisem mislil storiti tega, samo čudno mi je bilo, da je bil na sliki pes in ne mačka.« Detektiva je vodič tedaj napadel z nožem, a mu ni uspelo, saj ga je prijela policija, ki je prišla ravno v tistem trenutku. Naslednji dan se je detektiv vsedel na klopco, ki je imela prelep razgled na piramido in tuhtal, zakaj pes. Naenkrat je ugotovil, da ima tri črke, tri številke 141, medtem ko jih ima mačka štiri. Policistu je rekel, da morajo nazaj v piramido. Ko so prišli tja, je začel šteti mačke na veliki poslikavi. Pet tisoč devetsto šestindvajset mačk. »To je pi! Ključ je 1415926.« A še vedno ni vedel, kje je piramida. Policista, ki mu je pomagal, so poklicali s postaje, saj se je zgodil umor. Detektiv je šel z njim. Umorjen je bil vodič. Poleg njega je ležala slika.

Detektiv ni vedel, kaj naj bi to pomenilo, zato je odšel na kavo v kavarno s prelepim razgledom na piramido. Poleg njega se je vsedel šef policije, ki je imel v roki samo kozarec vode ni mu povedal za odkritje števila pi. Ko je detektiv pogledal v policistov kozarec, je hitro vstal in rekel, da ve, kdo je morilec. Rekel je, da morata nemudoma oditi v piramido do Keopsove grobnice. S sabo sta vzela še deset policistov. Čez nekaj časa so prišli do grobnice in jo odprli. Detektiv je dobro pregledal grobnico in opazil nesimetričnost. Predlagal je, da grob snamejo s postavka. To so storili. Spodaj je bila loputa. Niso je mogli odpreti. Na sredini lopute je bil prostor. Detektiv je rekel, naj mu posodijo kredo. S kredo je počel po loputi in tam je pisalo v starem egipčanskem jeziku: »Kdo pravo število vedel bo, potrkati moral bo številko po številko.« Detektiv je začel trkati po loputi, eno po eno številko naenkrat. Poskušal je različne kombinacije. Potem se je spomnil: tri črke, številke 141, pet tisoč devetsto šestindvajset mačk. Ko je potrkal 3 ... 1415926, se je loputa odprla. To je pravo število pi: 3, 1415926. Pred sabo so zagledali narobe obrnjeno piramido, kot v odsevu na sliki, ki jo je imel vodič. Na dnu prazne piramide se je nekaj svetilo. Bilo je zlato. Potiho so en za drugim šli dol. Na dnu je bil velikanska podoba Keopsa. Pred njimi je sedel Ashel. V roki je imel nož s krvjo. Policisti so ugotovili, da gre za Martinovo kri, zato so Ashela prijeli. Na policiski postaji je detektiv policistom razložil vse od čudnega psa, mačk in zlata, ki naj bi ponazarjale Keopsovo veličino. Ashel je vedel za vse to. Zato ga je takrat, ko je opazil psa, sumljivo pogledal. Na začetku je zato tudi ukradel kožo s pravimi številkami števila pi. Poplavo je vzel kot priložnost, a ni bil edini, ki je hotel zlato. Tudi njegov brat si ga je želel, saj je bil nekoč on tisti, ki je v odsevu vode prvi videl spodnjo piramido. To je seveda povedal Ashelu. Motiv za umor brata je bil tako popoln.

Zanimiva zgodba, res. In zdaj, ko vem pravi ključ za odprtje skrivnostne piramide, se tudi sam nekoč odpravim tja.

Luka Sarić, 6. b

Gal Hlupič, 4. b

Luna Žgalin, 5. a

ZMAGA

Pred davnimi časi so za devetimi gorami stali štirje gradovi. V prvem, drugem in tretjem gradu so prebivali principi, v četrtem pa je stanovala princesa. Njen oče je bil zelo skrben. Ko je prvič zapustila svoj grad, je zunaj videla magičen svet. Nekoč je šla vse do sosednjega gradu. Tam je na travniku srečala mladega princa. V trenutku se je zaljubila vanj. Ni pa vedela, da se je tudi on zaljubil vanjo. Začela sta se pogovarjati. Predstavila sta se; princesa se je predstavila kot Tina, princ pa je povedal, da je Gal. Ko se je princesa vrnila domov, je bil oče zelo jezen nanjo. Rekel ji je, naj gre v svojo sobo in za kazen tam ostane do večerje.

Ko je Tina dopolnila 20 let, je oče za roko svoje predrage hčere priredil tekmo.

Na grajska vrata je pribil velik plakat, kjer je pisalo:

PRIDITE VAŠČANI!

OGLEJTE SI TEKMO TREH GRADOV, KJER SE BODO NATANKO ČEZ TEDEN DNI NA GRAJSKEM DVORIŠČU POZNO POPOLDNE PRIČELE IGRE ZA ROKO HČERE KRALJA AMMARA IN KRALJICE NINE, PRINCESE TINE.

Princesa je po tej objavi vprašala očeta, kdo bo tekmoval. Oče je povedal, da bodo tekmovalci predstavniki vseh treh gradov. »Kateri pa so ti gradovi?« je vprašala Tina. Oče ji je odvrnil: »Prvi grad je grad kralja Grega in kraljice Neje, drugi je grad kralja Nikola in kraljice Zoje, tretji pa je grad kralja Tima in kraljice Ive.« Dan tekme je bil vedno bližje. Princesa Tina je pomislila, da bo zelo napeto, saj si je zelo želela, da bi bil zmagovalec z gradu kralja Tima in kraljice Ive, torej princ Gal.

Tekma je bil sestavljena iz treh iger:

1. igra: BOJEVANJE Z MEČI,
2. igra: POLIGON S KONJI,
3. igra: BISTRA IGRA POLIGON.

Tekmovanje se je začelo in nastopila sta prva dva tekmovalca. Tekmovala sta princ Jaša iz prvega kraljestva in princ Kristjan iz drugega kraljestva. Prva igra je bila igra bojevanja z meči. Odvijala se je v areni. Tekmovalca sta dobila oklepe in meče. Tisti, kateremu prvemu pade meč iz roke, izgubi. Boj se je začel. Trajal je celo uro in pol, ko sta se princa že precej utrudila. Kristjan je kljub vsemu zbral vso svojo moč in zbil Jaši meč iz roke. S tem se je prvi dan tekmovanja zaključil, saj je že nastopil večer.

Zgodaj zjutraj sta Jaša in Kristjan nadaljevala svoj boj na poligonu s konji. Njuna naloga je bila, da sta jahala okrog vseh štirih gradov. Oba sta se v hipu pognala v dir. Nekaj časa sta bila izenačena, nato je Kristjan prevzel vodstvo, a ga je Jaša tik pred ciljem dohitel. V zadnjem trenutku ga je prehitel in tako zmagal.

Zadnji, tretji krog se je začel šele pozno popoldne. Ta je bil odločilen, saj se tisti, ki zmagaja, poda v boj s princem Galom. V zadnjem krogu je treba prehoditi poligon in pri tem uporabiti možgane. Ko sta stopila na poligon, je bila prva naloga hoja po vrvi, in sicer nad žarečo lavo. Vsak od njiju je dobil svojo vrv. Čeprav je bila pot izjemno naporna, je Kristjan zmagal.

Po njegovi zmagi so razglasili, da se potemtakem Kristjan pomeri z Galom.

Nastopila je noč. Vsi so odhiteli v svoje gradove, da se naspijo za zelo napeto tekmo, ki se bo odvijala naslednjega dne. Bližalo se je jutro, a princesa vso noč ni zatisnila oči, saj je komaj čakala, da se bosta pomerila Kristjan in Gal.

Nastopil je drugi dan tekmovanja, Gal in Kristjan pa sta se pomerila v mečevanju. Trajalo je zelo dolgo – skoraj štiri ure. Princa sta se že precej utrudila. Kristjan je z zadnjimi močmi Galu izdril meč iz roke. Po kratkem počitku sta nadaljevala na poligonu s konji. Na začetku sta bila izenačena, nato je Gal prehitel Kristjana in tako postal zmagovalec v drugi igri. Čakal ju je še zadnji izziv na vrvi. Oba sta se povzpela na vrv in pogledala v lavo pod njima. Ko sta prispela do pol poti, se jima je približal zloben čarovnik po imenu Enej. Ta je s posebnim žarkom potisnil Gala v lavo in odšel. Nihče ni razumel, kaj se je zgodilo. Zato so gledalci šli do prepada in žalovali za Galom. Najbolj žalostni so bili njegova starša in princesa Tina. Tedaj pa se je naenkrat iz oblakov pojavila dobra vila po imenu Zala. Rekla jim je: »Nikar ne jočite dragi ljudje! Poglejte me! Sem dobra vila in moje ime je Zala. Če me potrebujete, samo dvakrat izgovorite moje ime in takoj vam bom prihitela na pomoč.« Dvakrat je tlesnila s svojimi malimi prstki in v trenutku se je pred vsemi pojavil princ Gal. Princesa Tina ga je od veselja močno objela in ga vprašala: »Ali je vse v redu s teboj?« »Ja, zdaj je,« ji je odvrnil Gal. Gal je postal zmagovalec tekme.

Mesec dni zatem je princesin oče umrl. Tina je bila neskončno žalostna. Jokala je neprestano cele tri dni. Po treh dneh žalovanja se je princesa umirila, a še vedno je zelo žalovala. Nekega lepega sončnega jutra ji je mama rekla: »Dobro jutro princeska moja. Odločila sem se, da se lahko poročiš s komer koli želiš. Ampak le glej, da ne bo tvoj bodoči mož hudoben. Princesa ji je neskončno srečna odvrnila: »Seveda mami!« Mudilo se ji je: »Tako bom nazaj, samo Galu grem povedat, da se lahko poroči, da imava tvoj blagoslov.«

Ko je Tina Galu povedala, da se lahko brez skrbi poroči, je bil zelo presenečen. Takoj zatem se je opogumil, šel na kolena in dejal: »Draga moja princesa Tina. Bi se poročila z menoj?« »Seveda,« mu je z leskom sreče v očeh odgovorila Tina.

Poročila sta se v prekrasnih oblačilih. Tina je nosila dolgo široko belo obleko s čipko in devetmetrsko vlečko, na glavi je nosila krono z zelenimi smaragdi, tudi Gal je bil v črnem po meri krojenem fraku v ponos svojim staršem.

Po končanem obredu je sledil magični poljub mladoporočencev.

Eli Tement, 4. a

SKRIVNOST GRAJSKEGA VODNJAKA

Nekoč, pred davnimi časi, sta na Ptujskem gradu živela kralj in kraljica, ki sta imela hčerko Mio. Bili so zelo priljubljeni, ljudje so jih imeli radi zaradi njihove dobrote.

Nekega večera je mama Mii brala pravljico Žabji kralj. Ta je bila Miina najljubša. Po njej je Mia vedno zaspala zelo hitro. Ves grad je že spal, ko so naenkrat zaslišali nek zvok, ki je spominjal na tuljenje volkov. Ker je bil blizu gradu gozd, jim ta zvok ni bil nenavaden. Naslednji dan je bilo vse normalno razen tega, da v vodnjaku ni bilo vode. Ravno, ko so imeli kosilo, so spet zaslišali čuden zvok, a zdaj je je bilo slišati, kot da tuli slon. Vsi so se spraševali, kaj je to? Po končanem kosilu so grajski stražarji preiskali ves grad in njegovo okolico, a o slonu niti sledi. Prišlo je naslednje jutro in ko je kralj videl ta prizor je skoraj padel v nezavest. V grajski jedilnici so kosi mesa, zelenjave ter sadja ležali povsod. Na tleh, mizi in celo na stolih je ležala hrana, ki so jo grajski kuharji pripravili za zajtrk. Kralj je ukazal, da grajski pomočniki meščanom povedo o tej katastrofi, saj je bil z njimi vedno zelo odkrit. Tisti, ki bo to bitje našel, dobi njegovo hčerko za ženo. Prišlo je ogromno meščanskih fantov, a nobeden ni našel prave živali oz. bitja. In že tretji dan zapored je bilo slišati čudne zvoke, toda to niso bili več zvoki neznane živali, kaj šele kakšnega neznane bitja - to je bil zvok zvoncev.

Princesa Mia se je tiste mrzle ledene noči odpravila za zvokom, ki ga je slišala v daljavi. Ledeno mrzel veter in sneg sta ji brila v obraz, nakar se je zaradi nizke temperature kar zgrudila po tleh. Zjutraj je zaslišala žvrgolenje ptic in toploto. Nekoliko se je ozrla in zraven sebe zagledala mamo, očeta ter vse osebe gradu. Vprašala jih je, kaj se je zgodilo? Odgovorili so ji, da jo je v grad prinesel tujec in da je skrbel zanjo vse do jutra. »Ampak kdo?«, jih je vprašala princesa s slabotnim glasom? Vsi so se umaknili in iz ozadja je stopila velika, skoraj ogromna postava, ki je bila oblečena v kožuh in na glavi je imela pisana svetlikajoča se peresa ter barvne trakce na vrvi. Mia se je počasi vstala, šla proti njemu in ga v zahvalo poljubila. Takrat se je postava (na videz zelo neelegantna) spremenila v lepega gospodiča. Poljub princese Mie je premagal urok, ki mu ga je dal zlobni Brafilius Grdosrčni. Princ se je predstavil kot princ Kurent Ptujski, prijel Mio za roko ter vsem pojasnil, da se že leta skriva v grajskem vodnjaku in da je Mio zmeraj naskrivaj opazoval. Njena lepota ga je mamila leta in leta. Ko je videl, da je v nevarnosti, je premagal strah in odgnal zimo ter rešil življenje deklici, ki jo je skrivaj ljubil.

Čez nekaj tednov sta se princ Kurent Ptujski in princesa Mia poročila. Slavje traja še danes, če pa ne verjameš, pa pojdi sam pogledat in se pozabavaj z Mio, Kurentom in njuno hčerko Maljo. Pa seveda, v kolikor te bo radovednost premamila, potem še ostalim povej, kako srečna družino so in bodo tako živeli zagotovo do konca svojih dni.

Nekaj, kar imamo radi in včasih opazujemo od daleč, lahko nekoč in nekje zaide v našo bližino in nas osreči za trenutek ali za celo življenje. Samo želeli si moramo dovolj.

Zaja Postružnik, 6. b

MRAVLJINA DRUŽINA

Nekega poletnega dne smo se z družino mravelj odpravili na izlet. Zagledali smo lepo jaso prečudovitih cvetlic, kjer so bile tudi druge živali. Prečudovit dan je bil, zato smo se na travi sončili, pogovarjali, počivali ter si naredili majhen piknik.

Po nekaj urah smo odšli v mesto in tam videli kavarno z lizikami. Vsem so se pocedile slane. V košari za piknik nismo imeli lizalk. Ena mravlja se je domislila, da bi zlezli pod vrati kavarne in ukradli lizike. Odšli smo noter tako, da nas nihče ni videl. Usedli smo se na klop in naredili načrt. Tla kavarne so bila črna, tako kot mi. Imeli smo zaščitno barvo in nihče nas ni niti opazil. Po vrsti smo odšli eden za drugim na polico. Prvi je dvignil košaro z lizalkami in jo predal naslednji mravlji. Košara se je premikala, ljudje pa niso vedeli zakaj. Nenadoma se je košara prevrnila in lizalke so popadale na tla. Natakarkar je spustil iz rok kozarec in ga razbil. Mislil je, da se dogajajo čudeži. V trenutku smo se pobrali iz kavarne, saj smo se bali, da bi nas ljudje pohodili.

Po razburljivem dnevu, smo žalostni odšli nazaj domov čez travnik. Zavohali smo sladkor. Verjetno so se na travniku igrali otroci in jedli sladkarije. Nekaj sladkarij jim je padlo na tla. Zdaj smo imeli sladkorja toliko, da ga nismo pojedli cele tri tedne.

Kaja Predikaka, 6. b

PRIJATELJI REŠIJO BABICO

Nekoč je živel škrat Rene, ki je ime prijatelja palčka Davida. Škrat Rene in palček David sta dobila prijateljico vilo Evo. Vila Eva je imela včasih dedka, ki ji je umrl in ji zapustil čarobno palico, katere pa ni znala uporabljati.

Zato je prišla do palčka Davida in škrata Reneja, da se naučijo palico uporabljati in rešijo davno izgubljeno njihovo babico. Škrat Rene je imel veliko orodja in palček David je bil zelo iznajdljiv in hiter. Škrat Rene je poznal pot in vedel je, kako uporabiti palico. Rekel je, da se tega morata naučiti tudi Eva in David. Rene je naučil le Evo, saj niso imeli veliko časa. Najprej so prišli do polja polnega gob. Palček David in Eva sta takoj prišla čez polje, saj je imela Eva palico in David je bil zelo spreten. Škrat Rene je hitro skakal preko gob, ampak ko je prišel do šeste gobe, je sedma kar izginila. Rene se je prestrašeno ustavil in si vzel zelo velik zalet in skočil do Davida in Eve. Prijela sta ga in ga zvelkla gor. Mimo gob so vsi prišli živi in zdravi. Še vedno ni bilo konec pustolovščine. Prišli so do treh mostov in sklenili, da bodo prečkali enega vsi skupaj. Vila Eva je s pomočjo palice naredila pot, tako da je pravi most pozelenel. Ko so ga prečkali, sta ostala mostova odpadla. Nato pa so že prišli do vulkana, kjer je vladal zlobni kralj s krono. Babica je bila privezana na stol in se ni mogla premakniti. Zdaj pa se je začelo pravo reševanje. Morali so združiti vse svoje moči. Stražarji so bili povsod okoli babice. Palček David je s svojo hitrostjo odvrnil stražarja od babice in vila Eva je s pomočjo svoje čarobne palice zamotila stražarje okoli kralja. Škrat Rene je šel do babice in jo osvobodil vrvi. Vila Eva je naredila letečo preprogo in vsi so poleteli domov. Ko so leteli, je vila Evi padla palica. Do danes palice ni še našel nihče. Če jo najdeš, si lahko z njo pričaraš vse svoje želje.

Taj Sledič, 6. b

RAZISKOVANJE MARSA

Neko noči Maja ni mogla spati. Zato je poklicala prijateljico Tiso. Ker tudi ona ni mogla zaspati, sta se dogovorili, da se z Majino vesoljsko ladjo odpravita na Mars. Tisa je pohitela v Majino hišo, kjer jo je Maja že čakala s svojo ladjo. Tedaj se je Tisa spomnila na vso prtljago, ki jo potrebujeta. Skočili sta z ladje in v nahrbtnike ter kovčke zbasali hrano, oblačila in druge potrebne stvari. Zagnali sta motorje, streha hiše se je odprla in ladja je poletela proti Marsu. Po nekaj urah vožnje sta prispeli na Mars. Izstopili sta in se razgledali okoli sebe. Daleč naokoli ni bilo ničesar drugega kot kraterji in prah. Tedaj pa je hrup, ki sta ga povzročili Maja in Tisa, zaslišal eden od vesoljčkov, ki so živeli v kraterjih. Pokukal je iz svojega domovanja, da bi pogledal, kaj se dogaja. Videl je, da se dve deklici sprehajata po njihovem planetu in takoj ukrepal. Pograbili so svoje vodne pištole in se pognali v napad. Dekleti sta zagledali majhne zelene stvorčke, ki tečejo proti njima in mahajo z orožjem. Ustrašili sta se in stekli do svoje ladje ter se skrili vanjo. Ko so se vesoljčki približali, sta ugotovili, da sploh niso strašni. S prsti sta jim na zaroseno šipo napisali sporočilo. V vesoljščini sta jim napisali: »Nisva nevarni in vas ne nameravamo napasti.« Vesoljčki jima na začetku niso popolnoma zaupali ... Nato se je izkazalo, da se lahko ljudje in vesoljčki čisto dobro razumejo. Nekaj naslednjih ur so se skupaj igrali in raziskovali planet, nato pa sta se dekleti spomnili, da se morata vrniti nazaj na Zemljo. S težkim srcem so se poslovili, Maja in Tisa pa sta se odpravili proti domu. Ko sta se s svojo vesoljsko ladjo vrnili na svoj domači planet, sta v njej našli darilo enega od vesoljčkov. V škatli je bila slika, na kateri sta bili onidve in vesoljček. Dekleti sta se pošteno izmučeni odpravili spat. Naslednje jutro, ko sta se zbudili, sta se nejeverno spogledali, saj sta bili prepričani, da so bile vse skupaj le zelo napete sanje.

Maja Magdič in Tisa Julija Golob, 5. a

SKRIVNI LABORATORIJ

Nekoč so pri dedku živeli otroci Andrej, Andraž in Jure. Andrej je Andražu in Juretu povedal za zemljevid do zaklada.

Šli so ga iskat. Vodil je v jamo, kjer so opazili prižgane sveče. Veter je pihnil in vse so se ugasnile in se takoj zatem prižgale nazaj. A takrat je izginil Andraž. Poklicali so policijo, a ga niso našli. Bili so prestrašeni, toda kljub temu so šli naprej. Bil je slep konec. Našli so lopato in na steni narisano puščico, ki je kazala v tla. Začeli so kopati in prišli so do laboratorija. Svetili so si samo s telefonom. Šele takrat se je Jure spomnil, da Andraža lahko pokličejo s telefonom, a se ni javil. Prišli so do stikala za luči in jih prižgali. Hodili so in hodili dokler niso prišli do stroja, v katerem je bil Andraž. Da bi ga osvobodili so potrebovali kodo. Jure je prišel in posvetil v tipke in stroj odklenili s prstnim odtisom. Objeli so se in spomnili na zaklad, ki je bil pod mizo. Veseli so se vrnili domov.

Policisti so preiskali prostor in otroci so se veselili, ko so jih našli.

Karlo Milčič, 6. b

ŠKRAT DAVID

Nekoč je živel škrat David brez zoba. Bil je nesramen do majhnega mesteca, v katerem je živel tudi škrat Leo. Škrat David je vedno izvajal nekakšne nesramne poskuse nad mestecem. Leu je to šlo zelo na živce. Davida pa je zelo motilo, da ni imel zoba. Vedel je za vilo, ki ti izpolni eno željo, zato se je odločil, da jo obišče. Napotil se je skozi temen gozd. Hodil je in hodil, dokler ni prišel do majhne potke. Zagledal je hišico in se odločil, da povpraša po vili. V hiši so mu povedali, da mora hoditi še tri dni in tri noči. Hodil je in hodil ter na koncu le zagledal vasico vil. Tako je le našel vilo, vendar ni vedel, da mu je škrat Leo že od začetka sledil in obvestil vilo, da prihaja škrat ter da sta skupaj skovala načrt. Tako je škrat David vstopil v hišo in vili grozil, da mu izpolni željo. Tako je tudi naredila. Prosil je namreč, naj mu naredi nov zob. Vila mu je pričarala prevelik zob, s katerim se je potem tudi ugriznil in izkrvavel. Škrat Leo je tako prišel k vili in se ji zahvalil za pomoč. Ona mu je odvrnila, da bi se ona morala zahvaliti njemu, kar je tudi storila. Tako je škrat Leo postal heroj mesteca z osmimi »radiatorčki« na trebuhu.

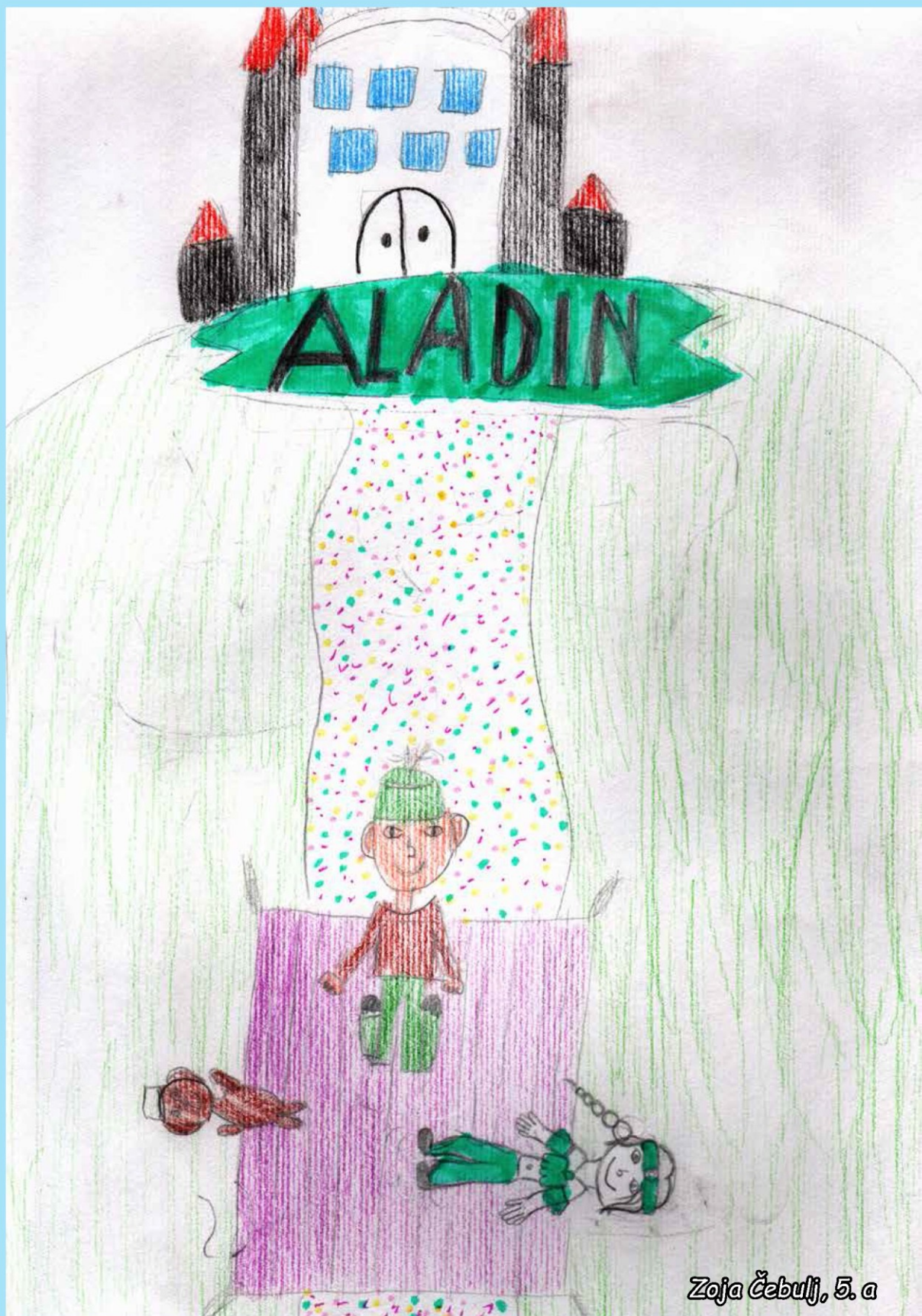
Oskar Hodnik, 6. b

VELIKAN JAKA IN ČUDEŽEN MEČ

Nekoč je nad oblaki živel velikan Jaka. Jaka je bil čuden velikan, ker ni jedel mesa in ker je bil vegetarijanec. Veliko let pozneje so izvedeli, da bo vojna, zato so morali vsi velikani v vojsko. Vendar Jaka ni hotel, saj ni bil nasilen velikan. Jaka ni imel izbire, zato se je moral odpraviti v vojaško šolo. Vojaška šola je bila zelo naporna. Vsak dan so od petih zjutraj do sedmih zvečer morali vaditi. Velikani niso najbolj bistra bitja, zato niso imeli mečev, ampak samo palice. Neke noči se je Jaka splazil iz šole in šel v votlino, kjer je našel meč. Ta meč ni bil kot drugi, narejen je bil iz čistega zlata s posebno močjo. Česar si se z njim dotaknil, je postalo jeklo. Jaka je pomislil: »Če se dotaknem palic, postanejo jeklo.« Odpravil se je nazaj v šolo, kjer se je dotaknil vseh palic in so postale jeklo. Na srečo se je pravi čas dotaknil palic, saj so bili naslednjo jutro napadeni. Ker sovražniki niso vedeli, da imajo jeklene palice, so bili velikani v veliki prednosti. Na žalost je veliko velikanov padlo v prvi bitki, a so vseeno zmagali. Istega dne so jih napadli Orki. Ork je bilo na stotine, zato je bila to zelo težka bitka. Jakova vojska je bila na koncu z močmi. Takrat se je Jaka ustrašil in vzel v roke meč in mu zašepetal: »Če imaš kakšno moč, jo uporabi.« V sekundi se je meč začel tresti kot nor in iz gozda se je zaslišal zvok, ki ga ni slišalo še nobeno bitje. Iz gozda sta prišli dve bitji. Prvo bitje je bil medved s krili, drugo bitje pa pes s tremi glavami in z ognjenimi očesi. Takrat so se sovražniki ustrašili in tako so dobili velikani možnost zmagati tudi v tej bitki. Ta zmaga je prestrašila vse druge sovražnike, zato jih od tistega dne dalje ni nihče več napadel.

Ko je bilo vojne konec, so se vrnili domov in še danes živijo v miru. Legenda pravi, da ta meč še danes leži nekje v deželi velikanov.

Jure Janžekovič, 6. b

Zoja Čebulj, 5. a

MRAVLJINEC COVID-19

Nekoč sem živel mravljinec z imenom COVID-19. Bil sem radoveden mravljinec, ki ne pozna človeštva. Imel pa sem nekaj, kar je človeštvu predstavljalo veliko nevarnost. Virus.

Nekega jutra sem stopil na siva tla. Zdelo se mi je čudno, saj ni bilo rastlin. Nenadoma je gromozanska stvar s štirimi kolesi povozila mojo nogo. Zakričal sem: „Aauu!!!“ Nato me je še druga stvar skoraj povozila. Zvaljal sem se v zatočišče, saj sem vedel, da je ta stvar zelo nevarna. Iz daljave sem začutil težke korake. Bil je gromozanski človek, ki me je pobral. Nesel me je v njegovo razkošno vilo. Punudil mi je hrano in pijačo ter pozdravil mi je nogo. Pridno sem odcepetal v mojo grmovje, kjer sva ostala v finalu igre golfa Franc in jaz. Franc me je premagal. Nisem mogel verjeti, da sem izgubil, ko mi je pa šlo tako dobro.

Na koncu se je izvedelo, da je Franc goljufal, saj je žogico premaknil pred udarcem. Sodniki so me določili za zmagovalca in ugotovil sem, da se lahko vse spremeni v zadnem trenutku. V poduk goljifivemu Francu pa sem naokoli stresel malo svojega virusa.

Karlo Milčič, 6. b

STRAŠNI ČAROVNIK GROZOLUS

Nekoč je živila lepa in prijazna deklica, ki ji je bilo ime Suzana. Imela je mlajšo sestro Lili. Skupaj s starši so živeli v veliki lepi hiši na robu vasi. Bili so umirjena in srečna družina.

Suzana in Lili sta se zelo radi igrali v gozdu zraven hiše. Nad njihovo hišo so imele gnezdo ptice. Vsako jutro so družino zbudile s čudovitim žvrgolenjem. Zraven hiše je bilo tudi jezero. Tam sta se Suzana in Lili zelo radi igrali. Jezero je bilo tako čisto, da sta se v njem kopali. Po jezeru sta se radi vozili s svojim čolničkom. Njun čoln je bil v bistvu velik list lokvanja. Nekega dne, ko sta spet šli k jezeru, sta sestrici presenečeni ugotovili, da jezera ni več. Hitro sta šli domov, da bi povedali staršema, kaj se je zgodilo. Ko sta bili že čisto blizu hiše, sta opazili, da tudi njihovega lepega vodnjaka ob hiši ni več. Hiša tudi ni imela več oken in dimnika. Ko sta hoteli vstopiti v hišo, so izginila še vrata in takoj za tem še cela hiša. Tako sta ostali brez hiše, pa tudi brez družine, ker sta bila mama in oče v hiši in sta izginila skupaj z njo. Suzana, ki je bila starejša in pametnejša sestra, se je odločila, da gresta z Lili s trebuhom za kruhom. Veseli sta bili, da oblačila na njima niso izgini-la. Na poti sta srečali ljudi, ki so jima povedali, da je za to kriv strašen čarovnik Grozolus, ki je živel v njihovi vasi. Včasih, ko je bil čarovnik slabe volje, se je igral s svojo palčko in čaral neumnosti. Grozolus je imel namesto nosa velik grbast kljun in je izgledal grozno. Bil je tudi zelo zloben. Suzana in Lili sta se ga preveč bali, da

bi ga prosili, naj pričara nazaj vse, kar je izginilo. Nadaljevali sta pot proti gozdu. Na srečo drevesa niso izginila. Ko sta že nekaj časa hodili, sta zagledali travnik z rožicami. Usedli sta se na travo med rože, da bi si odpočili. Takrat je na roko Suzane iz majhnega grma skočila kobilica, na roko Lili pa je priletel hrošč. Deklici se nista nič ustrašili, temveč sta ju prijazno pozdravili. Kobilica in hrošč pa sta imela čudežno moč. Ker sta ju sestrici tako lepo sprejeli, sta se ponudila, da jima izpolnita vsak po eno željo. Zaželeli sta si čarobno uro, ki čas zavrti nazaj in deset barvnih balonov. Želji sta se uresničili. Zahvalili sta se kobilici in hrošču. Potem sta zavrteli uro nazaj, na čas, preden je Grozolus postal slabe volje. Hitro sta pohiteli do čarovnika, da mu podarita balone. Baloni so Grozolusa tako razveselili, da ni postal slabe volje. Zato je bilo vse tako kot pred njegovim čaranjem za izginjanje. Suzana in Lili sta spet živeli s svojima staršema, v njihovi veliki hiši ob jezeru. Živeli so srečno, do konca svojih dni. Grozolusu pa so baloni do smrti delali veselje.

Grega Markež, 5. b

DEKLICA LILI

Nekoč je živela deklica Lili s svojo družino. Mati ji je, ko je bila še mala, umrla. Zato je oče trdil, da se bo znova poročil.

Zaljubil se je v kraljico in tako sam postal kralj. Lili pa je dobila tri nove sestre. Sestre so jo zbadale in je niso imele rade.

Nekega dne se je Lilin oče odpravil na potovanje. Lili je morala opravljati težka dela.

Mačeha je skrivala, da je že poročena. Poročena je bila z zlobnim čarovnikom Martinom. Mačeha in zlobni Martin sta imela načrt. Ta načrt sta naredila, ko je bila Lili stara dvanajst let. Zlobni čarovnik Martin je naredil napoj, s katerim je vse ljudi, razen Lili, začaral.

Ljudem je ukazal, da morajo Lili ugrabiti in jo dati v kletko. A Lili je vedela, da mora iti k devetim palčkom. Palčki so Lili povedali, da mora najti čudežno piščal in zaigrati nanjo. Najmanjši je Lili povedal, da piščal čuva zmaj. Preden je Lili prišla do zmaja, je mačeha ukazala zmaju, da mora Lili ugrabiti in jo pripeljati k njej. Zmaj je imel deset glav. A Lili se je znašla in zmaja ukanila tako, da je naredila sled iz bonbonov. Zmaj se jim ni mogel upreti. Lili je dobila čudežno piščal.

Rožica je Lili pokazala note, kako zaigrati na piščal. Noben človek ni bil več začaran.

Lili se je zaljubila v princa in tudi princ se je zaljubil vanjo. Živeli so srečno do konca dni. NE, niso vsi živeli srečno. Mačeha in zlobni Martin sta čistila svinjake in govorila FUJ! FUJ! SLABO! ZELO SLABO!

Katarina Gornik 3. b

THE STORY OF DRAGONS AND HUMANS

Once upon a time, in a land far away, there lived some dragons. They weren't ordinary dragons, they were special dragons.

They did not only breathe fire and fly, but these dragons also talked to humans. In fact, they were their biggest enemies, because the people became the dragons' slaves. The largest dragon was 50 metres big and he was the King of all the dragons. The dragons would abduct people from all over the world and bring them to their island where they exploited them. People had to build huge buildings for the dragons and clean them. As years passed by, people got fed up and decided they had enough of this slavery. They did not know what to do, so a man named Allen decided to fight the Dragon King. The legend said, that if the Dragon King was shot in the eye, all the dragons would die. One evening, Allen headed for a long and dangerous road towards the cave. When he reached the large cave, he carefully stepped inside. First, he met a bat, which helped him through all the obstacles, so he could get to the Dragon King. When the Dragon King saw Allen, he attacked him and they fought for two hours. The dragon almost killed him but at last, Allen managed to shoot the King Dragon straight into the eye. The King Dragon died and so did all the other dragons.

All the people were grateful to Allen for saving them from suffering. He became a hero and they all lived happily ever after.

Adriana Brumen, 9. b

ZGODBA O ZMAJIH IN LJUDEH

Nekoč, v oddaljeni deželi, so živeli zmaji. To niso bili navadni zmaji, to so bili posebni zmaji.

Niso samo bruhalo ognja in leteli po zraku, zmaji so se tudi pogovarjali z ljudmi. Pravzaprav so bili zmaji njihovi največji sovražniki, saj so imeli ljudi za sužnje. Največji zmaj je bil velik petdeset metrov in je bil kralj vseh zmajev. Ugrabljali so ljudi iz celega sveta in jih prinesli na svoj otok, kjer so jih izkoriščali. Ljudje so morali graditi ogromne zgradbe za zmaje in jih čistiti. Ko so leta minila, so se ljudje naveličali in sklenili, da imajo dovolj tega suženjstva. Niso vedeli, kaj storiti, zato je možki po imenu Alen odločil, da se bo boril proti zmajevemu kralju. Legenda pravi, da če zmajevga kralja ustreliš v oko, bodo vsi zmaji izumrli. In tako se nekega večera Alen odpravi po dolgi in nevarni cesti proti jami. Ko je prišel do velike jame, je počasi stopil noter. Alen je v jami spoznal netopirja, ki mu je pomagal skozi vse ovire, da je lahko prišel do zmajevga kralja. Ko je zmajev kralj zagledal Alena, ga je napadel in borila sta se dolgi dve uri. Zmaj je Alena skoraj ubil, vendar je Alenu končno uspelo ustreliti zmaja naravnost v oko. Kralj zmajev je umrl in tako tudi vsi drugi zmaji.

Vsi ljudje so bili hvaležni Alenu, da jih je rešil pred trpljenjem. Postal je junak in vsi so živeli do konca svojih dni.

Adriana Brumen, 9. b

THE TALE OF THE POISONED CHALICE

In a land, not too far away, and in a time, quite long ago, there was a maiden of no more than eighteen summers, whose beauty could not compare to anyone.

And though she was as fair as a rose in the morning sun, she was the humblest girl ever known. She lived in the mill with her mother and three brothers. Her father was no more, for a bad illness took him away from his family. The family was well known for the wheat and flour they produced and for the fair price they demanded for them.

The royal family heard of Rosaleen's beauty and wanted to see with their own eyes that the rumours were true, so they invited her and one of her older brothers to the royal court. The king and queen had a son, the crown prince Alexander, two summers older than Rosaleen. As soon as they met, they were mesmerised by each other. They began talking and got to know one another. Lady Lilith, the prince's close friend, however, was not so pleased with that. She had the intent to wed prince Alexander and did not like the idea of a common girl taking him away from her.

So, she went to a witch in the forest on the outskirts of the kingdom. The witch was a nasty and vile person who enjoyed watching people suffer. She agreed to help the Lady as long as she got paid in gold. Lady Lilith took her handmaid with her thinking she was loyal to her. So, as the witch and the Lady concocted a plan to get rid of Rosaleen, the maid knew exactly what they would do. On the night of the royal ball, they would poison the beauty, so that Lady Lilith would have a clear path to the marriage to the prince.

The night of the ball came and Rosaleen and Alexander spent a good portion of the evening in each other's embrace on the dancefloor. As the ball progressed to the feast, Lady Lilith gifted Rosaleen a chalice laced with poison. The girl, unsuspecting of the Lady's ill intent, filled the cup with wine and went on to drink it. At that time, Lilith's handmaid came forward and stopped Rosaleen from drinking the wine. She turned to the king and queen and began telling them about Lilith's plan and the witch's place in it. The king was extremely disappointed, for Lady Lilith was the daughter of his dear friend. The Lady, of course, denied all of the accusations and demanded the maid executed. Rosaleen, being as smart as she was beautiful, took steps forward and handed the chalice to Lilith and asked her to drink. The Lady refused thus showing her guilt. The king had the soldiers throw her in the dungeon.

Months later, Rosaleen and Alexander married and the maid received the title of a lady and married Rosaleen's brother. And they all got their happily ever after.

Sara Desku, 9. b

ZGODBA O ZASTRUPljeni ČAŠI

V deželi, nedaleč stran in v času, precej davno, je živel deklet, staro nič več kot osemnajst pomladi, in katere lepota se ni mogla primerjati z nikomer.

In čeprav je bila lepa kot roža v jutranjem soncu, je bila najbolj ponižna punca, kar jih je kdo poznal. Živela je v mlinu s svojo materjo in tremi brati. Njenega očeta ni bilo več, saj ga je huda bolezen odvzela družini. Družina je bila dobro znana po pšenici in moki, ki so jo pridelali, in po pošteni ceni, ki so jo zahtevali zanje.

Kraljeva družina je slišala za Rozalijino lepoto in želela je na lastne oči videti, ali so govorice resnične, zato so jo z enim starejšim bratom povabili na kraljev dvor. Kralj in kraljica sta imela sina, prestolonaslednika Aleksandra, dve leti starejšega od Rozalije. Takoj, ko sta se srečala, sta bila očarana drug nad drugim. Začela sta se pogovarjati in spoznavati. Gospodična Lilijana, plemkinja in prinčeva tesna prijateljica, pa s tem ni bila tako zadovoljna. Nameravala se je poročiti s princem Aleksandrom in ni ji bila všeč zamisel, da bi ji ga navadno deklet odvzelo.

Tako je odšla k čarovnici v gozd na obrobju kraljestva. Čarovnica je bila grda in grozna oseba, ki je uživala v pogledu, kako ljudje trpijo. Strinjala se je, da bo pomagala gospodični, dokler ji bo ta plačala z zlatom. Gospodična Lilijana je svojo služabnico vzela s seboj, misleč, da ji je zvesta. Torej, ko sta čarovnica in dama oblikovali načrt, kako se znebiti Rozalije, je služkinja točno vedela, kaj bosta storili. Na noč kraljevega plesa bi zastrupili lepoto, da bi imela gospodična Lilijana prosto pot do poroke s princem.

Prišla je noč plesa in Rozalija ter Aleksander sta dober del večera preživela v objemu drug drugega na plesišču. Ko je ples napredoval do pogostitve, je gospodična Lilijana Rozaliji podarila zastrupljen kelih. Deklet je, ne da bi vedela o Lilijanini nameri, napolnila skodelico z vinom in jo želela spiti. Takrat se je oglasila Lilijanina služkinja in Rozaliji preprečila, da bi spila vino. Obrnila se je h kralju in kraljici in jima začela pripovedovati o Lilijaninem načrtu in čarovničini vlogi v njem. Kralj je bil izjemno razočaran, saj je bila gospodična Lilijana hči njegovega dragega prijatelja. Gospodična je seveda vse obtožbe zanikala in zahtevala, da je služkinja usmrčena. Rozalija je, tako pametna kot lepa, stopila korak naprej in predala kelih Lilijani in jo prosila, naj pije. Gospodična je prošnjo zavrnila in s tem dokazala svojo krivdo. Kralj je vojakom ukazal, naj jo vržejo v ječo.

Mesece pozneje sta se Rozalija in Aleksander poročila, služkinja pa je prejela naslov gospe in se poročila z Rosalijinim bratom. In vsi so dobili svoj, živeli so do konca svojih dni.

Sara Desku, 9. b

A HAUNTED VILLA

Once upon a time, in a land far, far away, there was a girl named Zoe. She was thirteen years old, almost fourteen. She lived in a small town with her dad and her brother Max. Max was only two years older than her. Their mother died in a car accident but they always tried to think positively.

One day their dad came home very sad because he was fired. He was also working on a book so he decided to publish it. His book became very successful and their dad decided to move outside a city, somewhere quieter and with less traffic. He bought a big old very cheap villa, which made Zoe suspicious. She thought one couldn't buy such a nice villa at such a low price and she thought it was a scam. When they arrived at the villa, they couldn't believe their eyes. Zoe was still not sure about it and it still seemed suspicious. Dad and Max took their luggage from the trunk while Zoe was looking around. Dad and Max took the luggage into the villa. When Zoe entered, she got a strange feeling. She turned around and saw an old man standing behind her. She yelled. The old man said, 'Be careful! This isn't an ordinary villa.' Dad and Max came running to her. They asked her what was wrong. 'The old man scared me!' Zoe said. Dad and Max just gave her a strange look. She asked them why they were looking at her like that and they said that there was no one there. Zoe was speechless. Max helped her get up and they headed to the villa. When dad unlocked the door, they were all in shock. It looked like a castle. Max and Zoe started running because they both wanted the biggest room. Zoe was faster and she got it.

When she started to unpack, she heard scratching, but she didn't care for it. Then she opened her bag and saw a mouse in it. She wasn't afraid of it. The mouse climbed up her arm and lay down on her shoulder. She named him Nibbles. Dad called them to come help unpack. It was late when they unpacked, so they went to bed. The clock struck midnight. Zoe heard strange noises. At first, she didn't care, but as the sound was getting louder, she got out of her bed and went looking for the source. She stumbled and fell. She heard a hollow sound. She moved the rug away and saw a safe in the floor. The safe was the same colour as the floor and you could barely notice it. She opened it. There was nothing in it, so she closed it, put the rug back on it and went to bed. She fell asleep and had very strange dreams. In her dreams, some people were asking her to help them.

When she woke up, she got dressed, took Nibbles and headed to the kitchen for breakfast. After breakfast, Max and Zoe decided to explore the villa while dad was working on his new book. They went to the garden and saw a lady, who scared them. She was beautiful, but a pale woman. 'Please, save our souls! We can't be free since we are cursed. Please, break the curse!' They were the people from Zoe's dreams. The lady gave Zoe and Max a piece of paper and then disappeared. There was nothing else on the paper beside the word 'pocket'. Zoe looked into her pocket and found her mother's ring. She looked at the paper through the ring and

she saw some sort of a map. It was a map to a key. She also saw flashing dots on the map. Zoe and Max decided to follow the dots. When they came to the villa there weren't any entrances, so Max took a stone and threw it at the window and broke it. They carefully went through the window. When they entered the villa, they were attacked by an armour. They could not believe their eyes. They quickly hurried to safety, but the armour was too fast. Nibbles jumped on the armour and overturned it. Now, they couldn't believe that a mouse had saved them. They took Nibbles and followed the dots. When they got to the finishing point they saw a floating box. When they wanted to take the box, a bear attacked them. Zoe told Max to take care of the bear and she would take care of the box. She threw herself on the box and opened it. When she opened it, the bear disappeared. There was a key in the box. Zoe remembered the safe and hurried over to it. She moved the rug and opened the safe. She looked through the ring once again and saw a box with a lock in the safe. She put the key in the lock and opened it. The ghosts she saw earlier showed up again. Max was shocked. The ghosts thanked them. 'Zoe, you can keep the mouse for saving us!' said the lady and all the ghosts disappeared. Dad came into the room. 'Why is the villa so messy? I leave you two for an hour and this happens?' Max and Zoe laughed and started cleaning up. They lived happily ever after for the rest of their days.

Lea Julijane Ljubec, 8. b

VILA STRAHOV

Nekoč je živela deklica po imenu Zoja. Imela je trinajst let, skoraj štirinajst. Živel je v majhnem mestu, s svojim očetom in bratom Maksom. Maks je bil le dve leti starejši od nje. Njuna mama je umrla v prometni nesreči, a sta kljub tej nesreči zmeraj poskušala razmišljati pozitivno.

Nekega dne je njun oče prišel domov zelo slabe volje, saj so ga odpustili. Na srečo je pisal tudi knjigo, zato se je odločil, da jo bo izdal. Njegova knjiga je bila zelo uspešna, zato se je oče odločil, da se preselijo izven mesta, kjer je tišje in z manj prometa. Kupil je veliko, staro, zelo poceni vilo, kar je bilo Zoji zelo sumljivo. Mislila je, da ne moreš kupiti tako lepe vile za tako nizko ceno in da gre za prevaro. Ko so prispeli, niso mogli verjeti svojim očem. Vila je bila tam. Zoja še vedno ni bila prepričana o tem in še vedno se ji je zdelo sumljivo. Oče in Maks sta vzela prtljago iz prtljažnika, medtem ko je Zoja gledala naokoli. Oče in Maks sta odnesla prtljago v vilo. Ko je Zoja vstopila, je dobila čuden občutek. Obrnila se je in zagledala starca, ki stoji za njo. Zavpila je. Starec je rekel: „Pazi! To ni običajna vila.“ Oče in Maks sta stekla k njej. Vprašala sta jo, kaj je narobe. „Starec me je prestrašil!“ je rekla Zoja. Oče in Maks sta jo čudno pogledala. Vprašala ju je, zakaj jo tako gledata in odgovorila sta, da tam ni nikogar. Zoja je bila brez besed. Maks ji je pomagal vstati in napotili so se v vilo. Ko je oče odklenil vrata, so bili vsi v šoku. Notranjost vile je izgledala kot v gradu. Maks in Zoja sta začela teči, saj sta oba

želela največjo sobo. Zoja je bila hitrejša in jo je dobila.

Ko je začela razpakirati, je slišala praskanje, a se ni zmenila za to. Nato je odprla svoj nahrbtnik in v njem zagledala miška. Ni se ga bala. Mišek se je povzpел na njeno roko in se ulegel na njeno ramo. Poimenovala ga je Miško. Oče ju je poklical, naj priskočita na pomoč pri razpakiranju. Bilo je pozno, ko so vse razpakirali, zato so se odpravili spat. Ura je odbila polnoč. Zoja je slišala čudne zvoke. Sprva ji je bilo vseeno, a ker je bil zvok postajal vse glasnejši, je vstala iz postelje in šla iskat zvok. Spotaknila se je in padla. Slišala je votel zvok. Odmaknila je preprogo in v tleh zagledala sef. Sef je bil iste barve kot tla in komaj ga je opazila. Odprla ga je. V njem ni bilo ničesar, zato ga je zaprla, popravila preprogo in šla spat. Zaspala je in imela zelo čudne sanje, v katerih so jo neki ljudje prosili, da jim pomaga.

Ko se je zbudila, se je oblekla, vzela Miška in se odpravila v kuhinjo na zajtrk. Po zajtrku sta se Maks in Zoja odločila, da bosta raziskovala vilo, medtem ko je oče pisal svojo novo knjigo. Odšla sta na vrt, kjer sta videla neko gospo, ki ju je prestrašila. Bila je lepa, a blede. »Prosim, rešita naše duše! Saj smo prekleti, ne moremo biti svobodni. Prosim, uničita prekletstvo!« Bili so ljudje iz Zojinih sanj. Gospa jima je dala kos papirja in nato izginila. Na papirju je bila samo beseda „žep“ in nič drugega. Zoja je pogledala v žep in našla mamin prstan. Skozi prstan je pogledala na papir in zagledala nekakšen zemljevid. To je bil zemljevid do nekega ključa. Na zemljevidu je videla tudi utripajoče pike. Zoja in Maks sta se odločila slediti pikam. Ko sta hotela vstopiti v vilo, ni bilo vrat, zato je Maks vzel kamen in ga vrgel v okno ter ga razbil. Previdno sta šla skozi okno. Ko sta vstopila v vilo, ju je napadel oklep. Nista mogli verjeti svojim očem. Hitro sta pohitela na varno, a oklep je bil prehiter. Miško je skočil na oklep in ga prevrnil. Nista mogla verjeti, da ju je rešila miš. Vzela sta Miška in sledila pikam. Ko so prišli do končne točke, sta videla lebdečo škatlo. Ko sta želela vzeti škatlo, ju je napadel medved. Zoja je Maksu rekla, naj poskrbi za medveda, ona pa bo skrbela za škatlo. Vrgla se je na škatlo in jo odprla. Ko jo je odprla, je medved izginil. V škatli je bil ključ. Zoja se je spomnila na sef in pohitela do njega. Premaknila je preprogo in odprla sef. Še enkrat je pogledala skozi obroč in v sefu zagledala škatlico s ključavnico. Ključ je dala v ključavnico in odprla. Spet so se pokazali duhovi. Z duhovi je bil tudi starec in tista gospa. Maks je bil šokiran. Duhovi so se jima zahvalili. „Zoja, obdrži miš, za zahvalo, ker si nas rešila!“ je rekla gospa in vsi duhovi so izginili.

Nato je prišel oče v sobo. „Zakaj je vila v takšnem neredu? Pustim vaju samo dve uri sama in se to zgodi?“ Maks in Zoja sta se nasmejala in začela pospravljati. Živel so srečno do konca svojih dni.

Lea Julijane Ljubec, 8. b

KOSTI SPEČEGA DINOZAVRA

V Ameriki je živel paleontolog John. Nekega dne je bral knjige svojega strica Arturja, ki je umrl, ko je k njemu prišel njegov dedek Severin. Povedal mu je, da v Amazoniji, v templju po imenu Taneni, ležijo skrite kosti spečega dinosavra. John je bil presenečen in rekel je dedu, da bo poiskal ta tempelj in kosti spečega dinosavra. Na odpravi sta se mu pridružila izumiteljica Kendra in nekdanji boksar Pastuzo. Kendra je bila znanstvenica in velika ljubiteljica zgodovine. Pastuzo pa je bolj Johnov prijatelj iz otroštva in slaven boksar. Bil je velik pustolovec in tudi lovec na skrite zaklade.

Vsi skupaj so se vkrkali na letalo. Pilotiral ga je pilot z imenom Fred. Njega je John vedno poklical, ko je odšel kam na skrivno misijo. Ko so zagledali Amazonijo so mislili, da bodo končno varno pristali. A njihovo veselje je bilo kratko. Zajel jih je tako močen veter, da je letalo vrglo na pragozdna tla. Nesrečo letala so vsi člani preživeli. Odpravi pa se je tako pridružil še Fred. Tako je morala družčina pot nadaljevati kar peš. Videli so mnoga bitja amazonskega pragozda. Na bregu Amazonke so bile orjaške vidre, v vodi rožasti delfin, na drevesih so se oglašale papige, Tukani, veliko vrst opic in bilo je polno mrčesa, sploh komarjev. Naenkrat pa je Kendra zagledala jaguarja in zakričala. Takrat se je iz grmovja pokazala velika mačka. Pastuzo se je postavil pred Kendro in začel kričati ter mahati z ognjeno palico. Velika mačka se je nenavadnega sonca močno prestrašila in je raje pobegnila. Vsi so si oddahnili, da niso postali njen zajtrk, kosilo in večerja. Nato so od daleč že videli obris templja Taneni, a pred njimi se je pojavila Amazonka. Pastuzo je predlagal, da bi preplavali reko. John nad idejo ni bil navdušen sploh, ker je videl sedem Črnih kajmanov, ki so se sončili na bregu pri reki. Čoln so si naredili iz nekaj debel, ki jih je posekal Pastuzo. Nato so debela med seboj povezali. Povezali so jih z vrvjo iz ovijalk. Počasi in previdno so pluli po eni najbolj nevarnih rek na svetu. V vodi so plavale piranje in prežale zelene anakonde. Pripluli so na drugo stran. Previdno so vzeli nahrbtnike in se hitro odpravili na jug. Pot je bila dolga in naporna. Prišli so v tempelj, kjer je bilo na ducate kričečih opic. Od vsega kričanja so jih bolela ušesa. Ko so odprli vrata sobane, so začele streljati puščice. Na srečo so se jim vsi izognili. Nato pa so se tako razveselili, ko so zagledali KOSTI SPEČEGA DINOZAVRAAAA. Pod dinosavrom so zagledali zapis, DIBEN ČARA BUTO TO DA TI O BAG. Ko je Kendra to izgovorila, se je namesto kosti prikazala koža dinosavra in ta je oživel. Bil je cel črn, luskast, z eno zlato črto. Velik je bil sedem in dolg devet metrov. Tehtal je vsaj tri tone. Njegova glava je bila ovalna, črna, z zelenimi očmi in belimi špičastimi zobmi. Na vrhu glave je imel dva majhna roga. Imel je mišičaste noge, na katerih je imel tri dolge kremplje. Njegove roke so bile mišičaste in dolge s petimi dolgimi kremplji. Hodil je po vseh štirih in glasno rjovel. Prijatelji so obnemeli od groze. Družčino je preganjal po vsem templju. Šavsalsal je s kremplji, rjovel kot nor in za povrh je bil tako strašen, da se ga je ustrašil tudi Pastuzo. A John se ni predal. Skočil je na dinosavra in ga začel pikati s špičasto palico. Prijatelja sta se opogumila in ga tudi ona dva začela obmetavati s kamenjem. Takrat pa

je Kendra je prebrala na dinozavrovi zlati črti: Častili kot boga le preobrat vrže ga nazaj. Kendra je razmišljala mogoče morem izgovoriti njegovo ime nazaj. GAB OIT AD OT OTUB ARAČ NEBID in dinozaver se je spremenil nazaj v okostje.

Fred je uspel usposobiti radio iz strmoglavljenega letala. Poklical je nekaj svojih znancev in prijateljev. Eden izmed njih, Henry, je poznal tudi Johna. Bil je celo njegov partner na nekaterih skrivnih misijah. Brez problema jim je priskočil na pomoč in v petih dneh so bili spet doma.

Dinozavra so odnesli v muzej in ga razstavili. Postali so zelo iskani iskalci skritih zakladov. Svojega prijateljstva pa nikoli niso pozabili. Velikokrat so se slišali in še skupaj sodelovali, saj so vedeli da se lahko drug na drugega zanesejo tudi v največjih in najstrašnejših nevarnostih.

Nauk zgodbe je, da si prijatelji med seboj vedno pomagajo , tudi če jih je strah.

Nace Žalar, 4. b

ELI IN NJENE SANJE O PTUJSKEM GRADU

Tam daleč na štajerskem, v Sloveniji, leži staro,majhno mesto Ptuj. Na Ptuj je odšla tudi deklica Eli in njena družina, na obisk k babici. Tam jim je bilo tako všeč, da so se odločili,da se tja preselijo.

Veliko krat so slišali za ptujski grad, zato so se odločili,da si ga bodo ogledali. Eli in njeni družini je bil grad zelo všeč.

Veliko so se naučili o zgodovini Ptuja in gradu. Imeli so tudi grajskega vodiča, ki jih je popeljal nazaj v stare čase. Povedal jim je, da naj bi bil grajski grič poseljen že od 5. tisočletja pred našim štetjem. Grad je zamenjal veliko lastnikov. Proti koncu 9. stoletja je bila lastnica gradu in mesta pod njim Salzburška nadškofija.

V 12. stoletju pa so salzburški nadškofje grad in mesto prepustili v upravljanje Gospodom Ptujskim,ki so tam živeli kar 100 let. Ob pripovedovanju vodiča se je Eli zazdelo kot, da živi v tistem stoletju. Odšla v eno izmed soban in videla viteza. Bil je takšen kot v pravljici. Elinemu bratu je deloval neresnično, a misel, da sta v časovni kapsuli se mu je zdela zabavna. Predstavljala sta si, da sta strašen vitez in lepa gospa. Eli si je grad ogledovala z velikim veseljem, saj je hotela najti lepo in urejeno srednjeveško gospo. Po nekem času opazovanja je našla kar štiri gospe. Lepo urejene, takšne kot si jih je predstavljala. Priklonila se jim je in se nasmehnila. Tik preden so spregovorile, pa so v grad vdrli barbari. Eli in njen brat sta stekla ven iz gradu. Mama in oče sta ju zaskrbljeno vprašala, kaj je narobe. Nekaj je zaropotalo in ...

Eli se je zbudila ter videla, da so bile to samo sanje. V šoli se je pripravljala za šolski muzikal Poetovio in se vsaj za eno noč z mislimi preselila v čas srednjega veka. Bilo je pravljичno .

Hana Kmetec 4. b

Ela Milošič, 8. b

SKUŠTRANO DREVO

Nekoč za sedmimi gorami in sedmimi vodami je bil raj. Tam so živela drevesa. In ta drevesa so znala veliko stvari na primer govorjenje, petje, ples in še veliko drugih stvari. Vsi so bili srečni, le eno drevo ni bilo srečno. Srečno ni bilo zato, ker je imelo zelo skuštrano krošnjo. To ni bilo prav, saj je v tej deželi v drevesnih krošnjah dom za nekatere živali in, ker je bilo drevo skuštrano, se je vsaka žival, ki je prišla v krošnjo, vanjo zapletla. Iz drevesa so se zaradi njegove skuštrane krošnje vsi norčevali.

Drevo je že nekaj let tam stalo in tako se je nekega dne odločilo, da bo odšlo na pot v človeški svet. V človeški svet je hotelo iti, ker je nekje slišalo, da imajo tam osebo, ki se ji reče frizer. In frizer bi naj olepšal tvojo pričesko oziroma krošnjo. Zelo se je že veselilo, da mu bo frizer olepšal krošnjo, zato se je poslovilo od vseh dreves in hitro odšlo na pot. Ko je drevo odšlo, so si vsa druga drevesa mislila, da je neumno in ne more kar tako oditi v človeški svet. Na poti je najprej šlo mimo znaka, kjer je pisalo NEVARNOST. Nato je drevo pred sabo zagledalo nekakšen pesek. Mislilo je, da ta znak nič ne pomeni, in odšlo naprej. Ker je bilo v gozdu, ni gledalo pod deblo, ampak duhalo vse cvetlice naokrog. Naenkrat je stopilo pregloboko in pesek ga je začel srkati vase. Zavpilo je na pomoč, ko je naenkrat iz gozda skočil majhen palček, vrgel ovijalko k njemu in zavpil: »Primi se je, jaz pa te bom povlekel ven«. Ko je palček rešil drevo, se mu je drevo lepo zahvalilo. Drevo je vprašalo, kako je palčku ime. Palček je odgovoril, da mu je ime Palček Sprehajalček, povedal mu je tudi, da ima tri brate. Drevo je reklo, da bi jih rado spoznalo. Palček ga je povabil k sebi domov in mu predstavil brate. Prvemu bratu je ime Palček Marlživček. Ta palček je zelo marljiv. Drugemu palčku je ime Palček Lenušček, ta palček je bil zelo len. Tretjemu pa je bilo ime Palček Kuhalček, ker je zelo rad kuhal. Drevo jim je povedalo kam je namenjeno. Palčki so rekli, da bi radi pomagali in skupaj so odšli na pot. Ko so bili že skoraj blizu mesta, so zagledali veliko stavbo. Palček je rekel, da je to stolpnica. Srečali so meščana in ga vprašali, kje je frizer. Meščan je prestrašeno rekel, da je le-ta v središču mesta. Ko so hodili do središča mesta, so jih ljudje zelo čudno gledali. Ko so prišli do frizerja, je reklo drevo, da bi rado, da mu uredi skuštrano krošnjo. Frizer je bil sprva prestrašen, nato pa palčkom naročil, naj se vrnejo čez eno uro. In palčki so odšli. Ko je frizer drevesu uredil krošnjo, je imelo spet lepo in veličastno krošnjo. Palčki so prišli po drevo in skupaj so odšli domov. Ko so prišli do palčkove hišice, so se poslovili in drevo je samo nadaljevalo pot. Ko je prišlo nazaj v deželo, so vsi občudovali njegovo pričesko. Tista drevesa, ki so se norčevala iz njega, pa so se mu opravičila in postali so dobri prijatelji. Še živali so se prepirale, katera bo živela v njegovi krošnji. Zdaj pa je počil lonec in pravljice je konec.

THE LIFE OF PRAMA

Once upon a time on a very dirty farm there lived a horse named Prama.

Prama lived in very bad conditions with two other horses Lisa and Black, and with some other smaller animals. Ever since Prama was born, she was tied with a cow chain and could not move her head at all. Her owner was a human monster, who was not only neglecting and beating her up but other animals as well.

After nine, difficult years, a light shone upon on all the animals on this farm. This light was named Natalie and she was the owner of a shelter for big animals. She and her team rescued all the animals from this farm and the owner was put in prison.

After two years in the shelter, Prama was a totally different horse. She was very teachable, and she learnt some tricks. One day, a girl named Lina came to the shelter and immediately fell in love with Prama. Lina's family had a big farm and their loving farm became Prama's new, safe home.

Lina Malinger, 7. b

PRAMINO ŽIVLJENJE

Nekoč pred davnimi časi je na zelo zanemarjeni kmetiji živel kobila z imenom Prama.

Prama je živel v zelo slabih pogojih še z dvema konjema, Liso in Črno in še z nekaterimi manjšimi živalmi. Odkar se je Prama rodila, je bila privezana na kravji verigi in ni mogla premikati glave. Njen lastnik je bil človeška pošast, ki je zanemarjal in pretepal njo in ostale živali.

Po devetih, težkih letih, je zasvetila luč na vse živali na kmetiji. Ta luč je bila Natalija, ki je bila lastnica zavetišča za velike živali. Skupaj z ekipo je Natalija rešila vse živali s te kmetije, lastnik pa je bil kaznovan z zaporom.

Po dveh letih v zavetišču, je bila Prama čisto drug konj. Naučila se je nekaj trikov. Nekega dne je v zavetišče prišla deklica Lina in se takoj zaljubila v Pramo. Linina družina ima veliko kmetijo in ta ljubeča kmetija je zdaj Pramin nov, varen dom.

Lina Malinger, 7. b

KEN IN NJEGOV ZMAJ

Bila je temačna noč, sprehajal sem se po skalnatem gorovju in našel zmajevo gnezdo. V njem je ležal ranjeni zmaj, poimenoval sem ga Kenin. Na videz je bil kot vsak drug zmaj. Rad je letal, bil je kraljevske krvi ampak razlikoval se je v tem, da je bil pogumen, prijazen, rad se je družil z ljudmi in prinašal je srečo. Izbruhnili so svoj prvi vijolično-rdeči plamen, ko sem se dotaknil njegovega ranjenega krila ampak ni pokazal strahu do mene. Tako sem vedel, da bova postala najboljša pri-

jateljja. Ker sem mu hotel pomagati, sem nabral zdravilne cvetove in mu jih položil na rano.

Minilo je sedem dni in zmaj je ozdravel. Takrat je dvignil svoja krila in poletel visoko proti nebu. Gledal sem ga, kako srečno kroži nad mano in bilo mi je žal, da ga ne bom več videl. Vendar se je vrnil pome in skupaj sva odletela nad oblake. Ko sva letela, sva videla velik gozd, kjer je gorelo. Kenin je spustil svoja krila nižje proti gozdu in videl sem, da poteka vojna med čarovnicami, ki so ujele škrate in meščani. Čarovnice so mahale s svojimi čarobnimi metlami in jih hotele spremeniti v škrate ter jih zapreti z drugimi škrti. Meščani so se borili proti čarovnicam in nekateri so tekli proti svoji vasi, da se skrijejo, ker so videli, da so čarovnice v premoči. Zmaj je v trenutku začel bruhati svoj ogenj proti čarovnicam, v katerem je bil čaroben napoj. Ta čaroben napoj je spremenil čarovnice v prijazne majhne vile. Vile, meščani, zmaj in jaz smo se skupaj odpravili do hiške, kjer so bili ujeti škrtje in jih spustili. Vsi so se nama zahvalili za junaško pomoč.

V vas sta se vrnila mir in sreča. Skupaj sva se borila proti zlobnežem, drugimi zmaji in čarovnicam. S svojim zmajem sva letela nad oblaki še mnoga leta in reševala svet.

Rio Brooklyn Jacksteit, 4. b

O SEBIČNI ADRIANI

Za devetimi gorami je živela sebična deklica Adriana.

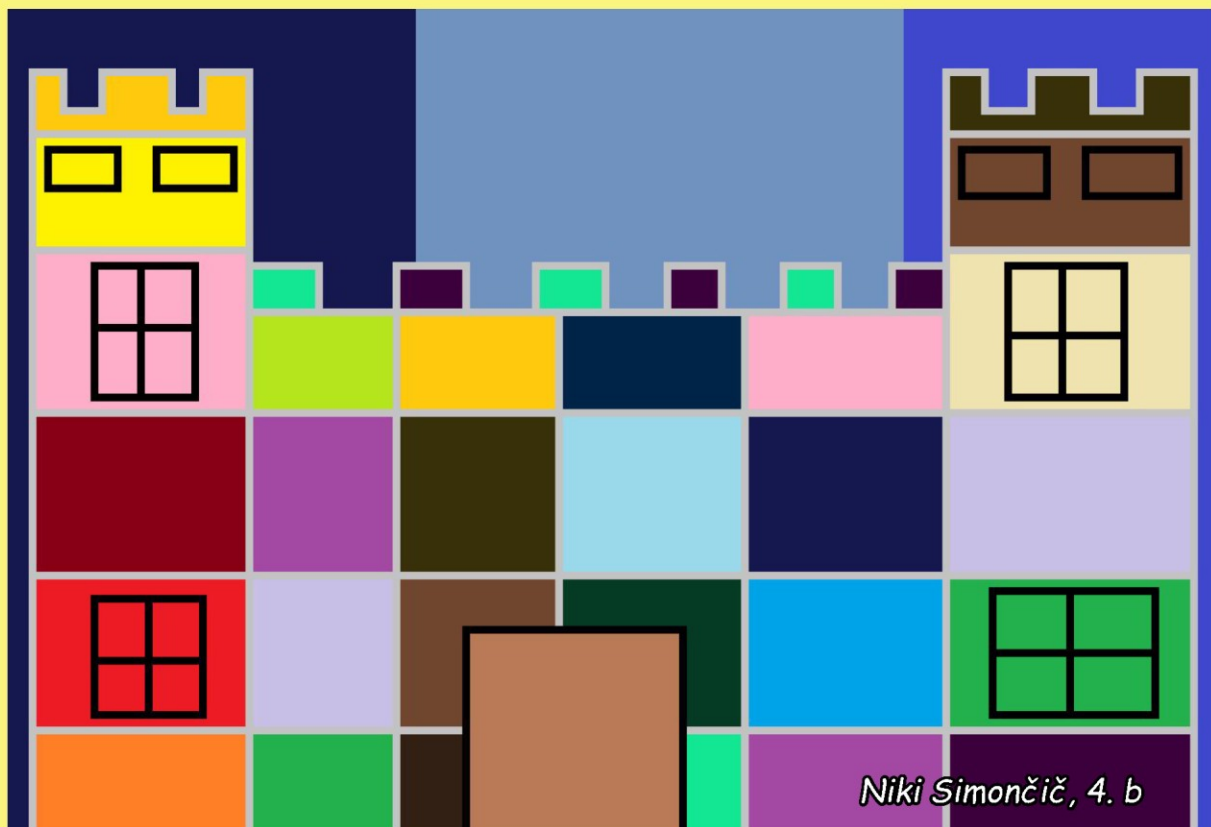
Bil je Božič. Adriana je imela lepotilnico, kjer je imela za pomoč najete prijatelje. Zagrozila jim je, da za božične praznike ne smejo k svojim družinam. Bil je večer in je spala. Nenadoma je pred seboj zagledala vilo. Vprašala jo je: »Kdo si ti?« Vila ji je odgovorila, da je vila preteklosti in Adriano popeljala v preteklost. Adriana je vprašala: »Sem to jaz pri teti Anabel?« Teta je prikimala in ji rekla, da sebičnost vedno zmaga! Adriana je vilo prosila, da jo odpelje domov. In res jo je. Čez nekaj ur je ponovno videla vilo, tokrat vilo prihodnosti. Ta jo je popeljala v prihodnost. Tam je srečala prijateljico, katera ni več hotela delati zanjo zaradi njene sebičnosti. Raje je postala šivilja. Adriana je vstopila v šiviljsko hišico. Prijateljica je ni bila vesela.

Takrat se je odločila, da ne bo več sebična in da mora svoje napake popraviti. Prijateljico je prepričala, da se vrne k njej v lepotilni salon. Strinjala se je. Tedaj je vila Adriano popeljala nazaj domov. Čez nekaj ur se ji je ponovno prikazala vila, tokrat vila sedanjosti. Njena sedanjost je bila lepa.

Tedaj se je Adriana zbudila. Odšla je v svoj salon in prijateljem dovolila, da za božične praznike obiščejo svoje družine.

Spoznala je, da njena teta ni imela prav. Prijaznost vedno zmaga nad sebičnostjo.

Zala Merc 4. b

THE TWO KINGDOMS

Once upon a time, behind nine mountains, there was a kingdom. In fact, there were two kingdoms. The Bright Kingdom was on the sunny side of the mountains, and far, far away, where you could see only darkness, there was the Dark Kingdom. The kings of those two kingdoms were the greatest enemies and they had been at war for years.

The Dark Kingdom was enchanted by a witch who wanted to marry the king of the Dark Kingdom. But the king did not love her, and he married another girl. The witch was so angry with him that she put a spell of darkness on the whole kingdom. The king became greedy and wanted to rule the nine mountains. That is why he was at war with the Bright Kingdom for years.

But one day, something happened ...

In the forest separating the two kingdoms, a boy was hunting a deer. He stood right behind it, but he suddenly got trapped and couldn't save himself. It was almost dark when a girl with a bow in her hand came by. She pointed the arrow and shot it. She hit a deer, which made her very happy.

Suddenly, she heard a voice. It was a boy, who was trapped, and he told her that she could only catch this deer because of him. If he didn't get trapped, he would have shot it.

The girl was surprised to see a boy caught in the trap she set up and she helped him out. They introduced themselves. Her name was Alice and he was Ben. In fact, they were the children of both kings. Alice lived in the Bright Kingdom, and Ben lived in the Dark Kingdom. But because they were wearing hunting clothes, they did not know that they came from royal families. They became friends. Every day, they hunted together in the woods and everything was fine.

One day, a prince, who wanted to marry the king's daughter Alice, came to the Bright Kingdom. Alice resisted the marriage because she had fallen in love with Ben. She told this to her father, the king, but he did not want to hear that his princess would marry an ordinary boy. At the same time, Ben told his father about the girl he had fallen in love with. Although the king of the Dark Kingdom knew the real power of love, he could not allow his son to marry an ordinary girl.

Soon, Alice and Ben found out that they were the children of the two most hated kings. But their love was so strong that they decided to run away. At night, they met in the woods. They knew the forest well and slept in various caves for several days. After 12 days of running away, they arrived at a poor house, where an old woman lived. They didn't know that she was the witch that put the spell on the Dark Kingdom. The old woman accepted them into her home, knowing who Ben really was. At night, when they were sleeping, the witch turned Ben into a deer and he immediately fled. The next morning, when Alice found out that Ben had

changed his mind and returned home, she was very sad. She returned back home and agreed to marry the prince.

Meanwhile, in the Dark Kingdom, everyone was looking for Ben, the missing prince. The king of the Dark Kingdom and his army rode to the Bright Kingdom and accused the king of killing his son, Ben. When Alice heard this, she was glad, knowing that Ben had not left her. The kings agreed to duel in nine days if Ben would not return. Alice suspected that the old woman was behind all this. That morning the woman told Alice that Ben had left her and that the King of the Dark Kingdom received his punishment. She hadn't understood it at the time, because she was so disappointed. Now she knew she had to find Ben, otherwise, blood would flow between the kingdoms.

She rode her horse and headed into the woods. For days she searched for clues, but in vain. She hopelessly sat down on the ground in the woods, right where she and Ben first met. She saw a deer in the bushes. She took the bow and aimed it at the deer. Just before she wanted to shoot the arrow, she looked the deer in his eyes and realised that these were the eyes she knew well. It was Ben. He approached her and they hugged. Something magical happened and Ben turned back into a boy. The spell was reversed.

The darkness over the dark kingdom was gone, and the king no longer felt the greed of ruling the nine mountains. The kings became friends and it was the happiest day in both kingdoms. Alice and Ben married and united the two kingdoms and they lived happily ever after.

Ela Holc, 7. b

DVE KRALJESTVI

Pred davnimi časi je za devetimi gorami bilo kraljestvo. Pravzaprav sta bili dve kraljestvi. Na sončni strani gora je bilo Svetlo kraljestvo, a daleč, daleč stran, kjer si lahko ugledal samo temo, je bilo Temno kraljestvo. Kralja obeh kraljestev sta bila največja sovražnika in v vojni sta bila že mnogo let.

Temno kraljestvo je uročila čarovnica, saj se je želela poročiti s kraljem tega kraljestva. Ampak kralj je ni ljubil, zato se je poročil z drugo deklico. Čarovnica je bila jezna, zato je uročila celo kraljestvo in nanj poslala samo temo. Kralj pa je postal pohlepen in je hotel zavladati za devetimi gorami. Zato je bil že leta v vojni s Svetlim kraljestvom.

Ampak potem se je nekaj zgodilo ...

V gozdu, ki je ločeval obe kraljestvi, je fant lovil srnjaka. Bil mu je že za petami, a se je ujel v past. Obvisel je ujet v mreži. Temnilo se je že, ko je mimo prišlo dekle z lokom v roki. Namerila je puščico in ustrelila. Zadelo je srnjaka in bila je vesela.

Naenkrat je zaslišala glas. Bil je fant, ujet v mreži in povedal ji je, da je srnjaka

zadela zaradi njega. Če se ne bi ujel v past, bi ga ustrelil on.

Dekle je bilo presenečeno, ko je v mreži, ki jo je sama nastavila, zagledala fanta. Rešila ga je iz pasti. Predstavila sta se. Njej je bilo ime Alica in njemu Ben. Pravzaprav sta bila otroka obeh kraljev. Alica je živel v Svetlem kraljestvu in Ben v Temnem. Ker sta bila oblečena v oblačila za lov, nista ugotovila, da prihajata iz kraljevih družin. Postala sta prijatelja. Vsak dan sta lovila v gozdu in vse je bilo v najlepšem redu.

Nekega dne je v Svetlo kraljestvo prišel princ, ki se je hotel poročiti z Alico, kraljevo hčerko. Alica se je uprla poroki, saj se je medtem zaljubila v Bena. To je povedala svojemu očetu, kralju, ki ni hotel slišati, da bi se njegova hčerka poročila z navadnim fantom. Tudi Ben je očetu povedal za dekle, v katero se je zaljubil. A četudi je bil kralj razumevajoč za ljubezen, ni mogel dovoliti, da bi se njegov sin poročil z navadnim dekletom.

Čez čas sta Alica in Ben ugotovila, da sta otroka dveh največjih sovražnikov. A njuna ljubezen je bila premočna, zato sta se odločila, da bosta pobegnila. Ponoči sta se srečala v gozdu in zbežala. Gozd sta dobro poznala, zato sta nekaj dni spala v raznih votlinah. Po dvanajstih dneh bežanja sta prišla do revne hiše, v kateri je živel starka. V resnici je bila starka tista čarovnica, a tega nista vedela. Sprejela ju je v svoj dom, saj je vedela kdo je v resnici Ben. Ponoči je čarovnica Bena začarala v srnjaka in ta je takoj zbežal. Naslednje jutro je Alica izvedela, da si je Ben premislil in se vrnil domov, zato je bila žalostna. Tudi sama se je vrnila domov in privolila v poroko s princem.

Medtem so v Temnem kraljestvu iskali Bena, pogrešanega princa. Kralj Temnega kraljestva je s svojo vojsko prijezdil v Svetlo kraljestvo in obtožil kralja Svetlega kraljestva, da je ubil njegovega sina. Ko je Alica to slišala, je bila vesela, saj je ugotovila, da je Ben ni zapustil. Kralja sta se dogovorila za dvoboj čez devet dni, če se Ben ne vrne. Alica je posumila, da za tem stoji starka. Tisto jutro ji je povedala, da jo je Ben zapustil in da je kralj temnega kraljestva končno dobil svojo kazen. Tega takrat ni razumela, saj je bila preveč razočarana. Sedaj je vedela, da mora poiskati Bena, drugače bo med kraljestvoma tekla kri.

S konjem je jezdila po gozdu. Dneve je iskala znamenja, a zaman. Tako se je zgodilo, da je obupana sedla na tla, točno na mestu, kjer sta se z Benom prvič srečala. V grmovju je zagledala srnjaka. Vzela je lok in namerila. Ko je ravno hotela izstreliti puščico, je zagledala oči, ki jih je dobro poznala. Bil je Ben. Približal se ji je in objela sta se. A takrat se je zgodil čudež in Ben se je spremenil v fanta. Urok je bil uničen.

Tema v temnem kraljestvu je izginila in kralj ni več čutil pohlepa in želje, da bi zavladal za devetimi gorami. Kralja sta postal prijatelja in bil je najsrečnejši dan v obeh kraljestvih. Alica in Ben sta se poročila in združila obe kraljestvi.

In kdo bi vedel, če še nista umrla, živita srečno še danes.

Ela Holc, 7. b

THE FARMER AND THE BUNNIES

Once upon a time, there lived a family of bunnies. There were 5 bunnies - Dad, Mom, a son and two daughters. To survive, they had to steal food from the farmer's garden. Every day, they would steal carrots, lettuce, tomatoes, and other vegetables.

The farmer didn't like that, so he thought of a trap that would catch the bunnies. When the bunnies came to the garden the next day, they saw that the farmer was setting the traps. As soon as they realised what he was doing, they ran back to their home. They called up all their friends - frogs, squirrels, birds, and all their siblings and together they made a plan. They decided to steal all the food from the farmer's garden the next day. And so, they did. They took all the food from the garden and headed back home. But stealing all the farmer's food made them feel guilty, so they decided to return half of the food to the farmer.

When the farmer saw that, he was so touched that he agreed to give them half of his food so they could survive. They all became one big happy family and they lived happily ever after.

Taj Rajh, 8. b

KMET IN ZAJČKI

Pred davnimi časi je živela družina zajcev. Bilo jih je pet, oče, mati, sin ter dve hčerki. Da bi preživeli, so morali krasti hrano s kmetovega vrta. Vsak dan so odnesli nekaj korenja, solate, paradižnikov in ostalih pridelkov.

Kmetu to ni bilo všeč in si je zato domislil past, ki bi ujela zajce. Naslednji dan, ko so zajci prišli na vrt, so na vrtu opazili kmeta, kako nastavlja past. Ko so ga zalotili pri nastavljanju pasti, so nemudoma odšli domov. Poklicali so svoje prijatelje - žabe, veverice, ptice in vse svoje sorodnike zajce ter naredili načrt. Odločili so se, da ukradejo vso kmetovo hrano in jo tudi so. Vzeli so vse pridelke ter odšli domov. Ampak, ob vsej tej ukradeni hrani so se počutili krivo, zato so se odločili, da polovico ukradene hrane vrnejo kmetu.

Ko je kmet to videl, je bil zelo ganjen in je naposled privolil, da jim da polovico svojih pridelkov, da lahko preživijo. Postali so ena velika srečna družina, ki je živela srečno do konca dni.

Taj Rajh, 8. b

A RAINBOW EGG

A long time ago, there was a boring white egg, who liked to travel all around the world. His biggest wish was to become an Easter egg. He wanted to look like a rainbow.

He went to a good fairy and asked her, „Good fairy, help me! I want my shell to be in the colours of the rainbow. Please, make my wish come true!”

The good fairy said, „I will make your wish come true, but there's one condition! You have to promise me that you will never be too astonished by your beautiful new rainbow dress.”

The egg replied, „I promise. I will do whatever you want, as long as you grant my wish!”

The good fairy swung her magic wand and the egg's shell turned into a beautiful rainbow. The colourful egg was very happy and also grateful to the good fairy who had granted his wish. He admired his new rainbow shell every day. But one day, an accident happened. As the egg was admiring his reflection in a large pond, he did not hear a scary giant dragon approaching. Because he had not heard the dragon, it was too late to hide, so the dragon shattered his rainbow shell. A once-beautiful rainbow egg turned into an egg white and yolk.

Nejc Rozman, 8. b

MAVRIČNO JAJCE

Predavnimi časi je živelo dolgočasno belo jajce, ki je rado potovalo po vsem svetu. Njegova največja želja je bila, da bi postalo velikonočno jajce. Želelo je izgledati kot mavrica. Šlo je do dobre vile in jo prosilo: »Dobra vila, pomagaj mi! Želim, da je moja lupina v barvah mavrice. Prosim, uresniči mi željo!«

Dobra vila je dejala: „Uresničila ti bom željo, vendar pod enim pogojem! Obljubiti mi moraš, da ne boš nikoli samovščen in zagledan sam vase zaradi svoje čudovite nove mavrične obleke.”

Jajce je odgovorilo: „Obljubim. Naredil bom karkoli, samo da ugodiš moji želji! „

Dobra vila je zavihtela svojo čarobno palico in jajčna lupina se je spremenila v čudovite mavrične barve. Barvito jajce je bilo zelo veselo in hvaležno dobri vili, ki mu je željo uresničila. Vsak dan je občudovalo svojo novo mavrično lupino. Toda nekega dne se je zgodila nesreča. Ko je jajce občudovalo svoj odsev v velikem ribniku, ni slišalo strašljivega orjaškega zmaja, ki se je približeval. Bilo je prepozno, da bi se skrilo in zmaj je razbil njegovo mavrično lupino. Nekoč lepo mavrično jajce se je spremenilo v jajčni beljak in rumenjak.

Nejc Rozman, 8. b

LOVE IS A REMEDY FOR EVERYTHING

Once upon a time, in the mountains far away, there lived a little girl called Lily and a little boy called Jacob. They were orphans. Their parents died in an accident when they were babies and now, they lived with their grandparents in a small wooden house. Their grandparents were hardworking people. Every day, they went into the forest to cut wood. As Lily and Jacob grew older, they helped their grandparents in the forest.

One day, when they were in the forest, Jacob fell and broke both his legs. Lily tried to help him, but she was too weak. She cried. Suddenly, a monstrous dragon appeared. He said that he would help Jacob if Lily agreed to go with the dragon. Lily promised to do so. The dragon cured Jacob, and Lily had to go with the dragon and leave her brother and grandparents behind. She was sad but she kept her promise. The dragon lived in a tower on the highest mountain. He flew to his home together with Lily. He was nice to her and he took good care of her. He had a great library because he loved books. They read together, they laughed together, they danced together, and Lily enjoyed her staying in the tower. But at the same time, she missed her relatives. She became sad and the dragon allowed her to visit her family. She promised that she would return. But when she came back home, her grandparents did not allow her to go back to the dragon's tower.

In the meantime, the dragon became weaker and weaker, because his heart was dying. His heart was rough, uneven, and had scars all over. Each scar represented a day of his lost love. A small bird saw what was happening with the dragon and it flew to Lily's house. When Lily saw the small bird, she immediately knew that something was wrong. She got on a horse and rode to the dragon's mountain.

When she arrived, the dragon was lying in front of the tower and he wasn't breathing. She ran to him, but she was too late. She started crying and as her tears fell on the dragon's head, the dragon turned into a young beautiful man. Lily couldn't believe her eyes. The young man told her that an old witch turned him into a dragon because he couldn't love her.

Lily married the young man, who was actually a prince, and they lived happily ever after.

Neja Gajzer, 7. b

LJUBEZEN JE ZDRAVILO ZA VSE

Nekoč pred davnimi časi, v gorah, daleč stran, je živela majhna deklica po imenu Lili in majhen deček z imenom Jakob. Bila sta siroti. Njuna starša sta umrla v nesreči, ko sta še bila otroka in od takrat sta živela pri starih starših, v majhni leseni hišici. Njuna stara starša sta bila zelo delovna človeka. Vsak dan sta šla v gozd po les. Ko sta Lili in Jakob postala starejša, sta njunima starima staršema pomagala v gozdu.

Nekega dne, ko sta bila v gozdu, je Jakob padel in si zlomil obe nogi. Lili mu je skušala pomagati, vendar je bila prešibka. Zajokala je. Naenkrat se je pojavil grozovit

zmaj. Ponudil je pomoč Jakobu, če bo Lili odšla z njim. Lili je obljubila, da bo tako storila. Zmaj je ozdravil Jakoba in Lili je morala zapustiti brata ter stara starša in oditi z zmajem. Bila je žalostna, ampak držala je svojo obljubo. Zmaj je prebival v stolpu na najvišji gori. Skupaj z Lili je odletel v svoj dom. Zmaj je bil do Lili zelo prijazen in dobro je skrbel za njo. Imel je čudovito knjižnico, saj je oboževal knjige. Skupaj sta brala, se smejala, plesala in Lili je uživala svoje bivanje v stolpu. Ampak istočasno je pogrešala svoje sorodnike. Postala je žalostna in zmaj ji je dovolil, da obišče svojo družino. Obljubila je, da se bo vrnila. Ampak, ko se je vrnila domov, ji stari starši niso dovolili, da se vrne v zmajev stolp.

V tem času je zmaj postal šibkejši in šibkejši, saj je njegovo srce umiralo. Njegovo srce je bilo grobo, neenako in je imelo brazgotine. Vsaka brazgotina je predstavljala dan izgubljene ljubezni. Majhna ptica je videla, kaj se dogaja z zmajem in je odletela do hiše, kjer je prebivala Lili. Ko je Lili videla ptičko, je takoj vedela, da je nekaj narobe. S konjem je odjezdila do zmajeve gore.

Ko je prispela, je zmaj ležal pred goro in ni dihal. Odhitela je k njemu, a bila je prepozna. Pričela je jokati in ko so njene solze padale na zmajevo glavo, se je le-ta spremenil v mladega, lepega moža. Lili ni mogla verjeti svojim očem. Mladi mož ji je povedal, da ga je stara čarovnica začarala v zmaja, saj je ni mogel ljubiti.

Lili se je poročila z mladim možem, ki je bil pravzaprav princ in živela sta srečno do konca svojih dni.

Neja Gajzer, 7. b

THE NEW KING

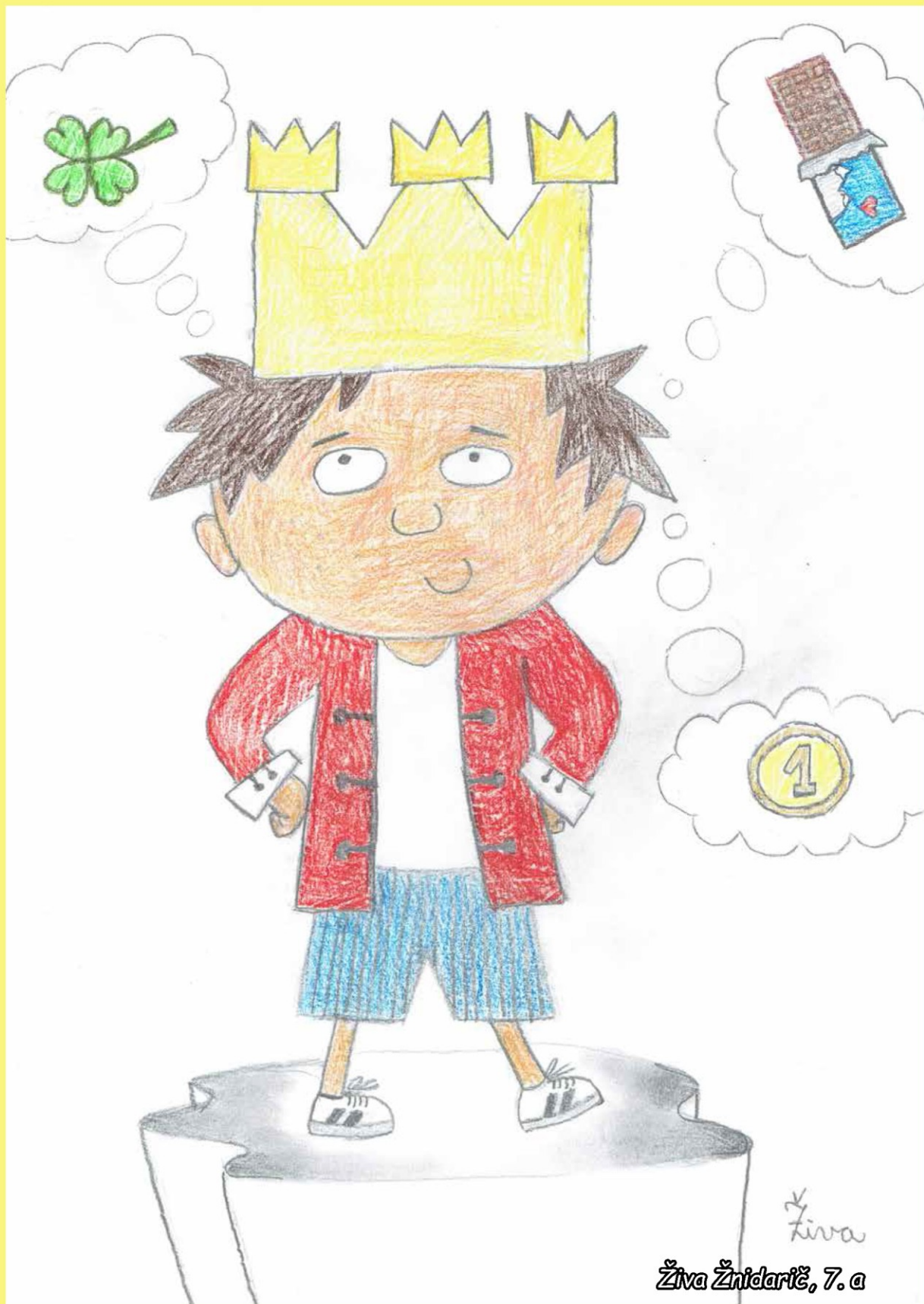
Once upon a time, there was a little boy named Lucas. His best friend was his dog, James. Lucas had a special connection with the animals, so he could understand everything James was saying.

Lucas was born in a royal family with a good reputation, and his special power became a big problem. Everywhere they would take him, he would start talking to animals. He would start barking or meowing. People did not like the idea of someone being different and more special than them. His father, the king, did not like him very much and because he was ruining their family's reputation, he decided to give Lucas up for adoption. Lucas' mother did not agree with her husband about giving up her child. She confronted him and he told her that it had to be done.

There was an old lady Anna that took the baby, but before taking Lucas, she had to promise she would never bring him to the city or take him anywhere outside the forest. She also could never tell him who his real parents were. The king gave Anna money, so she could raise Lucas and that she could buy a house in the middle of the forest. Lucas' mother cried every day after he was gone, but she still loved her husband and could not leave him.

Anna, who was taking care of Lucas now, loved Lucas like he was her own son. He had a great time with her and his dog James that was just a little puppy at the time. As he grew older, he found out that Anna was not his real mother. He would ask her about his real parents and after she avoided the question a couple of times Lucas gave up. He was happy and he thought that it was not important anyway because he had a great life and if his parents did not want him when he was little, why would they want him now? So he tried to convince himself that he did not need to know. But something inside him would not rest until he would find out. He tried talking to James about it, but he didn't remember anything either, because he was just a little puppy at the time.

One day, Lucas looked out the window and saw a girl who was lost. He called for Anna, but she wasn't there because she went to the store to get groceries. The girl outside their house was screaming and crying for help. Lucas had to help her. He put his shoes on and ran over to the girl. When he walked towards her, she couldn't say anything because she was crying too much. He first calmed her down and then asked what her name was. She told him her name was Veronica, and that she didn't know how she got there. Lucas introduced himself and told her that she was not too far from the city. He said there was a path leading to the city and that he would go with her, so she didn't get lost again. He helped her get up from the ground and she smiled. Then, James came running to Lucas. He was barking and Lucas did not want to bark back at first, so he wouldn't make a bad first impression. However, he did bark, in the end, telling James what had happened. He soon realized the girl was looking at him in awe. Lucas said he would tell her everything on the way.

Živa Žnidarič, 7. a

They all went down the path and Lucas started telling her all about his connection with animals and his childhood. He told her some jokes, so she would laugh, and the time ran by very fast. The next thing he knew was that there was the end of the path. He had promised Anna to never go into the city without her permission, but he really wanted to spend some time with Veronica. They sat down on an old bench and talked for a little while. Veronica started talking about herself and Lucas listened. She told him that her mother was a very good friend with the queen and that she ran away because her mother told her that she would maybe have to marry the king's son. Lucas wasn't happy anymore. After Veronica told him that, Lucas could see Anna coming towards them with her face all pale. She almost fell to the ground when she found out that Lucas came to the city and that he was talking to Veronica. Anna knew that Veronica's mom was good friends with the queen, so she was even more worried. She panicked, said 'Hi!' and then looked at Lucas disappointedly. Lucas helped Anna carry the bags back to their house and Veronica went back home. When Anna and Lucas came home, he first apologized, and then, when Anna said it was alright, started telling her everything he and Veronica were talking about on the way to the city. When he was finished, he apologized again and hugged Anna, because he was very sorry that he broke the promise.

Nobody slept well that night. Not Anna, because she was thinking about what could have happened if the king found out, not Lucas, because he was thinking about Veronica, and not Veronica, because she was thinking about Lucas. As a few days passed by, Lucas became very unhappy and one day he woke up early in the morning and decided to go to the city. He looked for Veronica everywhere, but he couldn't find her. At least not at first. He kept searching and he finally found her. Veronica looked very happy because, as she was talking to her mom, she found out that the stories were all adding up. The king hesitated because he didn't know if Lucas would act normally, but the main thing was they were meant to marry each other.

As the years passed, Lucas found out about his parents and when the time was right, he and Veronica got married. Lucas became the new king and James was still by his side as his best friend. They all lived happily ever after.

Teja Sabotin, 8. b

NOVI KRALJ

Nekoč pred davnimi časi, je živel majhen fant z imenom Lukas. Njegov najboljši prijatelj je bil njegov pes Jaka. Lukas je imel z živalmi posebno vez, s pomočjo katere je lahko razumel vse, kar mu je Jaka povedal.

Lukas se je rodil v kraljevi družini z odličnim ugledom in njegova super moč je postala velik problem. Kamor koli so ga peljali, se je začel pogovarjati z živalmi. Začel bi lajati in mijavkati. Ljudem ni bila všeč ideja, da bi bil nekdo drugačen in bolj poseben od njih. Lukasov oče, kralj, ga ni preveč maral in ker je uničeval ugled

njihove družine, se je kralj odločil, da ga bo dal v posvojitev. Lukasova mama se ni strinjala z možem glede tega, da bi Lukasa dali v posvojitev. To mu je tudi povedala, on pa je odvrnil, da se to mora zgoditi.

Posvojila ga je starejša gospa Ana, preden ga je vzela, pa je morala obljubiti, da ga nikoli ne bo pripeljala v mesto ali kamorkoli ven iz gozda. Obljubiti je morala tudi, da mu ne bo nikoli povedala, kdo so v resnici njegovi starši. Kralj je dal Ani dovolj denarja, da je lahko vzgajala Lukasa in da si je lahko kupila hiško sredi gozda. Lukasova mama je jokala vsak dan po njegovem odhodu, a kljub vsemu je imela svojega moža še vedno rada in ga ni upala zapustiti.

Ana je skrbela za Lukasa in ga vzljubila, kot da bi bil njen sin. On se je počutil odlično z njo in psom Jako, ki je bil takrat le majhen kuža. S časom je Lukas zrasel in ugotovil, da Ana ni njegova prava mama. Večkrat jo je vprašal o svojih starših, vendar se je večkrat izognila vprašanju, zato je Lukas obupal. Lukasa to sprva ni motilo saj se je zabaval in je imel super življenje in če ga starša nista hotela, ko je bil majhen, zakaj bi ga hotela zdaj? Poskusil je prepričati sam sebe, da to ni pomembno in da mu ni treba vedeti. Vendar nekaj globoko v njem ni moglo počivati dokler ni izvedel, kdo sta njegova starša. Poskušal je vprašati Jako, če se kaj spomni, vendar je bil tudi on v tistem času zelo majhen in se je spomnil še manj kot Lukas.

Nekega dne je Lukas pogledal skozi okno in v bližini zagledal punco, ki je bila videti zgubljena. Poklical je Ano, ampak je ni bilo tam, ker je šla v trgovino po živila. Punca pred njihovo hišo je kričala na pomoč in jokala od strahu. Lukas ji je moral pomagati. Obul se je in stekel do nje. Ko ji je hodil nasproti, ni govorila ničesar, saj se je preveč jokala in ni mogla priti do sape. Najprej jo je pomiril in jo potem vprašal, kako ji je ime. Ime ji je bilo Veronika in povedala je, da se je izgubila in da sploh ne ve, kako se je znašla tukaj. Lukas se je predstavil in ji povedal, da ni zašla daleč od mesta. Povedal ji je za pot, ki je vodila do mesta in da jo lahko pospremi, da se ne bo spet izgubila. Pomagal ji je vstati, ona pa se mu je prijazno nasmehnila. Malo za tem pa je Jaka pritekel do Lukasa. Začel je lajati, ampak Lukas ni hotel zalajati nazaj, saj ni hotel pokvariti prvega vtisa. Na koncu je kljub vsemu zalajal, da je Jaki povedal, kaj se je zgodilo. Hitro je ugotovil, da je bila punca zelo presenečena. Lukas ji je takoj povedal, da ji bo vse razložil na poti.

Vsi so se odpravili po potki in Lukas je začel govoriti svojo zgodbo o povezavi z živalmi in njegovem otroštvu. Povedal ji je nekaj šal, da bi se nasmejala in čas je tekel zelo hitro. Naslednja stvar, ki sta se je zavedala je bila, da je poti že konec. Lukas je sicer obljubil Ani, da ne bo nikoli šel v mesto brez njenega dovoljenja, ampak je res hotel preživeti nekaj časa z Veroniko. Sedla sta na staro klop in se nekaj časa pogovarjala. Veronika je začela govoriti o sebi in Lukas je poslušal. Povedala mu je, da je njena mama zelo dobra prijateljica s kraljico in da je zbežala, ker ji je mama povedala, da se bo morala poročiti s sinom kralja. Lukas ni bil več tako vesel. Ko mu je Veronika to povedala, je Lukas videl Ano, ki se jima je bližala, z bledim obrazom.

Skoraj se je onesvestila, ko je izvedela, da je šel v mesto in da se je pogovarjal s Veroniko. Ana je poznala Veronikino mamo, ker je bila dobra prijateljica s kraljico, kar jo je še bolj zaskrbelo. Zajela jo je panika. Rekla je: »Zdravo!« in razočarano pogledala Lukasa. Lukas je Ani pomagal nesti vreče nazaj do hiše in Veronika je šla domov. Ko sta Ana in Lukas prišla domov, se je najprej opravičil, a ko je Ana rekla, da je vse v redu, je začel govoriti o čem sta se z Veroniko pogovarjala na poti v mesto. Ko je končal, se ji je še enkrat opravičil in jo objel, ker mu je bilo res žal, da je prelomil obljubo.

Tisto noč ni nihče dobro spal. Ne Ana, ker je razmišljala, kaj se bi lahko zgodilo, če bi kralj izvedel, kaj se je zgodilo, ne Lukas, ker je razmišljal o Veroniki in ne Veronika, ker je razmišljala o Lukasu. Nekaj dni je šlo mimo, Lukas je postal zelo nesrečen in se zbudil zgodaj zjutraj, da je šel v mesto. Vsepovsod je iskal Veroniko, ampak je ni mogel najti. No, vsaj ne sprva. Ni obupal in je iskal dalje in jo na koncu našel. Veronika je izgledala zelo srečno, ko se je pogovarjala s svojo mamo, ker je izvedela, da se zgodbi skladata. Kralj je čakal in premišljeval, ker ni vedel, če se bo Lukas obnašal normalno, ampak glavna stvar je bila, da sta si bila namenjena poročiti se drug z drugim.

Leta so šla mimo, Lukas je izvedel resnico o svojih starših in ko je bil čas pravi, sta se z Veroniko poročila. Lukas je postal nov kralj in Jaka je bil še vedno njegov najboljši prijatelj. Živeli so srečno do konca svojih dni.

Teja Sabotin, 8. b

Grega Markež, 5. b

TRI GLAVI ZMAJ IN ALEX

Nekega sončnega jutra je živel deček po imenu Alex. Star je bil 11 let. Hodil je v osnovno šolo. Živel je z mamo Marjeto v Vipavski dolini.

Na Vipavskem, kjer sta živela Alex in Marjeta, je živel tudi tri glavi zmaj. Alex je neko jutro odšel v šolo. Na poti je srečal triglavega zmaja. Na začetku se je prestrašil in zbežal za drevo. Tri glavi zmaj ni vedel, zakaj se ga boji. Alex je previdno pogledal zmaja, nato se je opogumil in počasi, previdno hodil mimo njega. Ni namreč hotel zamuditi šole. Zmaj ga je kljub temu opazil in ga vprašal, kam gre. Alex je odgovoril, da v šolo. Zmaj ga je nato vprašal, kako mu je ime? Deček je odvrnil, da je Alex. »Zdravo Alex!« je rekel zmaj. »Jaz sem tri glavi zmaj, vesel sem, da sva se spoznala.« Nato ga je zmaj vprašal, če ga lahko spremlja do šole? Alex je odgovoril, da lahko, a mora biti previden, da ga kdo ne vidi. Zmaj je obljubil, da bo previden. Tako sta skupaj odšla do šole. Alex mu je rekel, naj se zdaj raje vrne nazaj, ker če ga kdo vidi, ne bo dobro za nobenega. »Kaj se pa lahko zgodi?« je vprašal zmaj. Alex mu je povedal, da lahko nekdo gre in pove kralju Janezu in ta lahko pošlje vojake, ki ga bodo ubili, njega pa lahko mama kaznuje. Ko je zmaj to slišal, je obljubil, da bo odšel. Dogovorila sta se, da se po končanem pouku tukaj, na istem mestu spet srečata, a naj bo tudi takrat previden, da ga kdo ne vidi. Alex se je odpravil k pouku in le minuto pred zvoncem prišel v razred. Ko je prišla ura za odhod domov, je Alex razmišljal samo še o zmaju. Takoj, ko je šolski zvonec zazvonil je hitro stekel na mesto, kjer sta se dogovorila. A zmaja ni bilo nikjer. Alex se je prestrašil zanj. Mislil je, da so ga našli, zaprli in ubili. A zmaj je kljub vsemu prišel, sicer z nekaj minutno zamudo. Alex mu je povedal, da ga je bilo zelo strah zanj. Zmaj se mu je opravičil. Povedal mu je, da je le upošteval njegove nasvete. Na poti proti dogovorjenemu mestu je namreč opazil vojsko s puščicami. Bilo ga je strah, da ga ujamejo, zato se je vrnil nazaj in šel po daljši poti, zato je tako pozen.

Alex si je oddahnil. Samo, da ga niso ujeli. In tako se je pričelo nenavadno, a skrivno preživljanje prostega časa novih prijateljev.

Niki Simončič 4. b

Ela Holc, 7. b

THE PRINCESS IMPOSTER

Once upon a time, in a country far away, there lived a princess. She wasn't just an ordinary princess - she was an imposter, but the people didn't realise it. She pretended to be the real princess and she looked exactly like her. There was only one difference that could give her away - she was rude. The real princess was always kind and generous, especially to the children.

On the other end of the kingdom lived a farm boy named Mark. He lived in a poor family and he sold apples at the market. The farm boy was desperately in love with the princess. He used to see her walking down the street every day and she always bought an apple or two from him. Now, the princess didn't buy apples anymore and she wasn't kind, so Mark started suspecting there was something wrong. One day, when he was talking to the new princess, she said she was allergic to apples. Mark instantly knew this wasn't the real princess, which only made him wonder, where the real princess was. He started to investigate the kingdom and soon found a cave he had never seen before. The cave wasn't very long and when he stepped into it, he found himself in a magic world. Everything was so new and weird, and he just wanted to get out of there. Then he heard someone screaming. It was a girl and Mark was convinced that the screams came from the real princess. All he had to do now was walk through the forest. 'That can't be that hard,' Mark thought. But the moment he walked into the forest he knew he was wrong. The trees suddenly grew big and started hitting him, so he ran. He eventually came out on the other side where he could see the real princess.

Mark and the princess returned to the kingdom, fell in love, threw the impostor into the dungeons, and lived happily ever after.

Iva Prša Đerić, 9. b

PREVARANTSKA PRINCESA

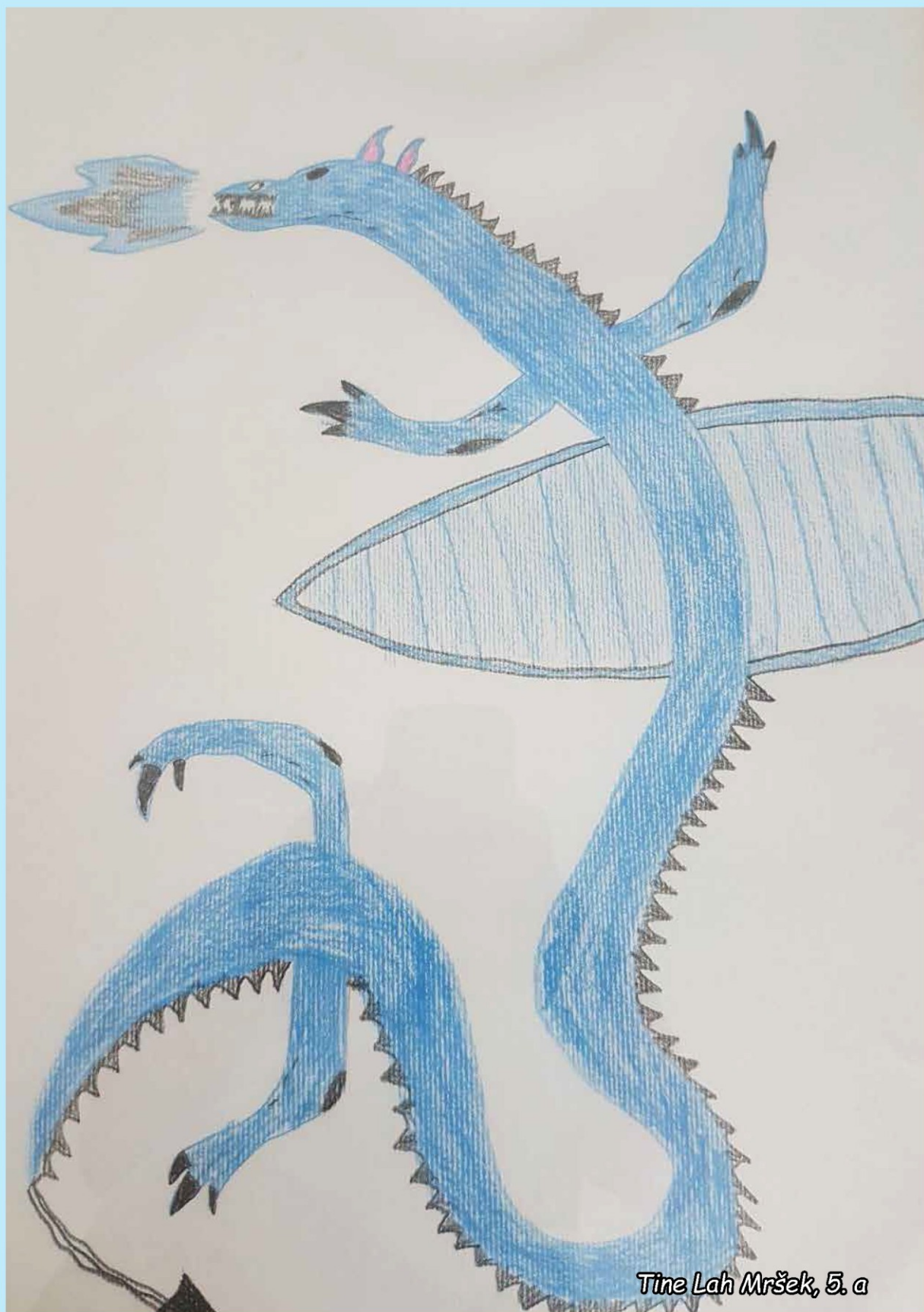
Nekoč pred davnimi časi, v deželi daleč stran, je živela princesa. A to ni bila navadna princesa, bila je prevarantka, vendar tega ljudje niso opazili. Pretvarjala se je, da je prava princesa in tudi izgledala je tako. Samo ena razlika jo je izdala, bila je nesramna. Prava princesa je bila vedno prijazna, še posebej do otrok.

Na drugi strani kraljestva je živel kmetič po imenu Marko. Prihajal je iz revne družine in prodajal jabolka na tržnici. Kmetič je bil zelo zaljubljen v princeso. Včasih jo je vsak dan videl, kako se je sprehajala po ulicah in skoraj vedno je pri njem kupila jabolko ali dve. Princesa več ni kupovala jabolk in tudi prijazna ni bila, zato je Marko posumil, da je nekaj narobe. Nekega dne se je pogovarjal s princeso in ta mu je rekla, da je alergična na jabolka. Marko je takoj vedel, da to ni bila prava princesa, zato je začel razmišljati, kje je prava princesa. Začel je preiskovati kraljestvo in hitro je našel jamo, ki je ni videl še nikoli. Jama ni bila dolga, ko pa je izstopil iz nje se je znašel v čarobnem svetu. Vse je bilo novo in čudno zato je želel čimprej oditi od tam. Ko se je obrnil, je zaslišal krike. Kriki so bili ženski in Marko je bil prepričan, da je to prava princesa. Vse kar je moral narediti, da jo najde, je prehoditi gozd. »Kako težko je pa to lahko?« si je mislil Mark. Vendar je isti trenutek, ko je stopil v gozd, vedel, da se je zmotil. Drevesa so postala zelo velika in začela so ga tepsti, zato je začel teči. Čez nekaj časa je prišel na drugo stran, kjer je našel pravo princeso.

Marko in princesa sta se nato vrnila v kraljestvo, se zaljubila in vrgla prevarantko v zapor ter živela srečno do konca svojih dni.

Iva Prša Đerić, 9. b

Tine Lah Mršek, 5. a

A SURPRISE IN THE VILLAGE

Once upon a time, in a village named Elysia, far, far away, there lived a red dragon. It was big and scary, he had huge wings with wing claws, small yellow eyes, a long neck with two sharp horns at the end and very muscular arms and legs. He didn't breathe fire like most of the dragons, he breathed rocks. And because of him, the village was destroyed.

That was also the reason why the former villagers had to move to the nearby forest. They would go to the creek every day so they could wash and drink water. They wanted to go back to the village, but they were too afraid of the dragon. The dragon was mean, and he killed every human that entered the village. He wanted to be the only one there. But one day people got fed up with living in the forest and they wanted to get their village back. They called prince William III who was considered to be the most fearless warrior at the time, and they asked him for help. The prince was ready to help. He and his seven guards took their horses and rode towards the village. They rode for three days and three nights until they reached the forest near the village. People there showed them the way to the village. The prince and his guards left their horses with the people in the forest and went to the village on foot. When they arrived, they saw rocks all over the village, destroyed houses and some dead people lying on the ground. Those were the people who unsuccessfully tried saving the village. When they looked up, they saw a red mighty dragon. They didn't know what to do. Four guards started running back to the forest, but they were too slow. The dragon started breathing rocks on them and in ten seconds none of them was alive anymore. During this time, William and the remaining three guards managed to hide behind a large rock. The dragon couldn't see them, so he started flying around the village searching for them. When the dragon turned his back on them, William jumped from behind a rock and shot the dragon in his back with an arrow. The dragon immediately turned around and flew towards William. William started shooting arrows at the dragon but not a single arrow hurt the dragon. The prince didn't know what else to do. He thought he was going to die because the dragon was too big and too strong for him and the guards were too afraid to come from behind the rock. William was all alone without anyone who could help him stop the dragon. When the dragon was very close to the prince, the prince looked the dragon into his eyes and said, 'Please, don't kill me! I just want to save the village, so people could come back and live here. Stop killing them! They never wanted to hurt you; they just want their village back.' After saying those words, the dragon stopped and said, 'William? Is that really you? It is I! Your brother! The one you thought died on the day I didn't return from hunting in the woods.' William couldn't believe his ears. It was really his brother. He had the same voice. 'But how come you are a dragon and not a human?' he asked. His brother answered, 'That day, when I went hunting for animals in the woods, I met a woman who told me she could turn me into the most powerful being in the world. I agreed, of course. I drank the potion she gave me and all of a sudden,

I turned into a dragon. Before I could say anything, she disappeared. I couldn't come home anymore. I was lost, so I flew and came to this village. I wanted to be alone because I was so sad and that is why I killed all those people. However, there is one way for me to become human again. Somebody strong enough must stab me in my heart with the sword to cancel the spell. And I think you could do this William.' William hesitatingly agreed he would do this to get his brother back. He took a sword that he found on the floor, he took a deep breath and swung his sword hard into the dragon's heart. He did it! The dragon disappeared and a man appeared in his place. William and his three guards, who finally came from behind the rock, were still in shock but very happy. A few minutes later, people from the forest came to the town and William told them what happened. They almost couldn't believe it.

William threw a big party where they danced, ate, drank, and rejoiced. And who knows. Maybe, they are still dancing to this day.

Vita Lazić, 9. b

PRESENEČENJE V VASI

Nekoč, v vasi imenovani Elisija, daleč, daleč stran, je živel rdeč zmaj. Bil je velik in strašen. Imel je velika krila z ostrimi konci, majhne rumene oči, dolg vrat z dvema ostrima rogovoma ter zelo mišičaste roke in noge. Ni bruhal ognja kot večina drugih zmajev, temveč je bruhal kamenje. Zaradi njega je bila vas uničena.

To je prav tako bil razlog, zakaj so se bivši vaščani morali preseliti v bližnji gozd. Vsak dan so morali hoditi k potoku, da so se lahko umili in pili vodo. Želeli so se vrniti v vas, vendar so se preveč bali zmaja. Zmaj je bil hudoben ter je ubil vsakega,

Ammar Vertič in Jaša Vindič, 5. b

ki je vstopil v vas. Želel je biti edini v vasi. Ampak nekega dne so ljudje imeli dovolj življenja v gozdu in želeli iti nazaj v njihovo vas. Poklicali so Viljema III., ki je v tistem času veljal za najbolj neustrašnega bojavnika, ter ga prosili za pomoč. Princ je bil takoj pripravljen pomagati. On in njegovih sedem stražarjev se je s konji odpravilo proti vasi. Jezdili so tri dni in tri noči, dokler niso prispeli do gozda blizu vasi. Ljudje so jim pokazali pot do vasi. Princ in njegovi stražarji so pustili konje v gozdu in se peš odpravili proti vasi. Ko so prispeli, so zagledali kamne po vsej vasi, popolnoma uničene hiše, ter nekaj mrtvih ljudi, ki so ležali na tleh. To so bili ljudje, katerim je spodletelo pri reševanju vasi. Ko so pogledali navzgor, so zagledali mogočnega rdečega zmaja. Niso vedeli kaj narediti. Štirje stražarji so začeli teči nazaj proti gozdu, vendar so bili prepočasni. Zmaj je nanje začel bruhati kamenje in v desetih sekundah niti eden od stražarjev ni bil več živ. Medtem so se Viljem in njegovi preostali trije stražarji skrili za velik kamen. Zmaj jih ni videl, zato je začel letati po vasi ter jih iskati. Ko jim je zmaj obrnil hrbet, je Viljem skočil izza velikega kamna ter z lokom ustrelil puščico v zmajev hrbet. Zmaj se je v hipu obrnil ter začel leteti proti Viljemu. Viljem je začel streljati puščice v zmaja, vendar niti ena puščica ni poškodovala zmaja. Princ ni vedel kaj naj še naredi. Mislil je, da bo umrl, saj je bil zmaj prevelik in premočen zanj, ostali trije stražarji pa so bili preveč prestrašeni, da bi mu pomagali. Viljem je bil sam, brez pomoči. Ko je bil zmaj že zares blizu, mu je Viljem pogledal v oči in rekel: »Prosim, ne ubij me! Želim samo rešiti vas, zato, da bi lahko ljudje spet živeli tukaj. Nehaj jih ubijati! Nikoli te niso želeli poškodovati, želeli so samo nazaj svojo vas.« Po teh besedah se je zmaj ustavil in rekel: »Viljem? Si to res ti? Jaz sem! Tvoj brat! Tisti, za katerega ste mislili, da je umrl, ko se nekega dne ni vrnil iz lova v gozdu.« Viljem ni mogel verjeti, kar je slišal. To je bil zares njegov brat. Imel je enak glas. »Ampak kako to, da si zmaj in ne človek?« je vprašal. Brat mu je odgovoril: »Tisti dan, ko sem šel v gozd na lov za živali, sem srečal gospo, katera mi je rekla, da me lahko spremeni v najmočnejše bitje na svetu. Seveda sem privolil. Popil sem napitek, ki mi ga je dala in se naenkrat spremenil v zmaja. Preden sem lahko sploh karkoli rekel, je izginila. Nisem mogel priti domov. Bil sem izgubljen, zato sem letal, dokler nisem prispel v to vas. Zaradi žalosti, sem želel biti sam, zato sem tudi ubil vse te ljudi. Kakorkoli, poznam rešitev, ki me lahko spremeni nazaj v človeka. Nekdo, ki je dovolj močen, me more z mečem zabosti v srce, da uniči urok. In mislim, da si to ti, Viljem.« Viljem se je takoj strinjal, da bo to naredil, da dobi nazaj svojega brata. Vzel je meč, ki ga je našel na tleh, globoko zajel sapo in zabodel meč v zmajevo srce. Uspelo mu je! Na mestu zmaja se je pojavil človek. Viljem in njegovi trije stražarji, ki so končno prišli izza kamna, so bili zelo presenečeni, a hkrati veseli. Čez nekaj minut so tja prišli še ljudje iz gozda in Viljem jim je povedal, kaj se je zgodilo. Skoraj, da niso mogli verjeti.

Viljem je priredil veliko zabavo, na kateri so plesali, jedli, pili in proslavljali. In kdo ve, morda še danes plešejo.

Vita Lazić, 9. b

ZGODBA O POREDNI DEKLICI, KI SE SPREME NI V METULJA

To je zgodba o deklici, ki se je zaradi grdega obnašanja in norčevanja spremenila v metulja ...

Nekoč je živela deklica, ki se je grdo obnašala do drugih. Še posebej pa do živali. Nekega dne, ko se je s prijateljicami vračala domov, se je norčevala iz metulja. Hotela ga je pohoditi, ampak je tisti trenutek ptič sedel na drevo. Zazrla se mu je v oči in spremenil jo je v metulja. Nato so se vsi norčevali iz nje. V tistem trenutku je občutila, kako se počuti metulj.

Ni je bilo domov, zato je očeta in mamo začelo skrbeti. Vsi so jo začeli žalostno iskati. Znočilo se je in deklica je sedla na bukov list ter si rekla: »Mislim, da se ne bi smela norčevati iz metulja. Metulj je v bistvu zelo pogumna žival«. Zaspala je. Zjutraj se je zbudila in glej, no glej, spet je bila človek. Vrnila se je v mesto in tam jo je pričakal ptič. Rekel ji je: »Bravo!!! Spoznala si življenje nas živali«. Deklica mu je obljubila, da se nikoli več ne bo iz nikogar norčevala.

Vrnila se je domov in staršem vse pojasnila. Seveda ji niso verjeli. Ampak ona je poznala resnico in za vedno postala zaveznica živali. Živeli so srečno do konca svojih dni.

Tiana Mlakar, 5. b

VOJNA IN ČAROBNI METULJ

Nekoč pred davnimi časi je kraljica metuljev predstavljala vso naravo.

V eni majhni hiški je živela gospodična, ki je bila tako metulj kot človek. Bila je kraljica metuljev. Odkar je umrla, jo metulji častijo še bolj, saj se je žrtvovala za njih tako, da je pustila, da jo zažgejo. Imela je izbiro ali zažgejo njo ali pa vse metulje. Ker so ji metulji pomenili največ na svetu, se je žrtvovala.

V tisti deželi mnoga kasneje živela princesa po imenu Alisa. Alisa je oboževala metulje, ki so ji pomenili vse. A Alisa ni vedela, da je tako metulj kot človek, saj je bila potomka kraljice. V tistih časih je tam potekala grozna vojna. Kralj, Alisin oče, jo je zaprl in ji rekel, da bo tam, dokler se vojna ne konča. Nekega dne je kraljica pritekla do Alise in ji povedala, da je oče umrl v vojni ter jo objokana objela. Malo za tem je priletel metulj in ji zašepetal: »Edino ti ga lahko rešiš. Zazri se vase in ugotovi boš, kaj zmoreš.«. Nato je odletel. Pogledala se je v ogledalo in videla hkrati metulja in človeka. Pomislila je na metuljeve besede in se spremenila v metulja. Potem se je vrnila nazaj v zgodovino in rešila očeta. Metulju je dala v zahvalo zemljo njene prednice ter obljubila, da jih bo vedno varovala. Nato so živeli srečno do konca svojih dni s to veliko skrivnostjo. Pšššššššššššš!

Timotej Mlakar, 5. b

TELENOVELA:

Kako iz rib z zelenjavo in paštete Gavrilovič zraste odličen Obuti maček

Spoštovani podložniki, govori vam prvi minister kraljestva nekje na Ptuju – t. i. Obuti K(o)ronani maček.

Ker ste se morebiti nekateri spraševali, iz česa sem »gor zrastel«, sem se v izogib raznim neutemeljenim ugibanjem odločil, da razkrijem, kdo v resnici sem in kaj je moja prava bit.

Torej, kje naj začnem. V mojih prsih oziroma trupu plavajo OMEGA 3 ribe z zelenjavo, v moji glavi je nekdanja bila okusna jetrna pašteta.

Kar je sledilo, je bilo še veliko huje – ponovno so me namazali in posuli z neko rjavo pšenično balastno rečjo...

Moja telesna in duhovna rast sta bili zelo burni, včasih na meji dobrega okusa in (ne)razuma... takole so me celega premazali in oblepili – dobesedno mumificirali!

In potem so me (ali si morete misliti!!!) dali na zmerno temperaturo v pečico.

Opomba: glejte mene in ne pečice, ker je lastniki že zelo dolgo niso pošteno očistili...

Gaja Urek, 5. a

Potem so me merili, obračali, oblačili, ampak nikakor nisem mogel oceniti, ali so me mojemu stanu in slovesu primerno oblekli, saj še nisem spregledal... Oči bi mi prišle zelo prav!

Končno sem tudi spregledal in spregovoril. Bil sem pripravljen za opravljanje vseh tekočih poslov...

Sedaj sem na neki, nekdanji imenitni meščanski posesti na Ptuj, kjer je marsikaj potrebno postoriti, pospraviti, spraviti v red... Ne bi se spuščal v podrobnosti, ampak stanje ni rožnato... in glede na to, da sem požrl čarovnika, si s čarovnijo pač ne bomo mogli pomagati...

Nečesa pa mi niso namestili na moj obraz – brčic. Baje brki in brada niso primerni za nošenje maske... to pa je v teh čudnih časih baje zelo pomembno. No, naj jim bo... za tokrat

Bodite dobro, moji dragi podložniki...

In ostanite zdravi...

Tisa Julija Golob, 4. a

Iva Kustor, 4. a

Bruno Bali, 8. a

BAleksander Kaučevič, 4. a

Iva Holc, 5. b

Urška Plieberšek, 5. a

Denis Leber, 5. a

Maja Magdič, 5. a

Zala Merc, 4. b

Tai Prosenjak, 4. a

OSNOVNA ŠOLA
OLGE MEGLIČ
P T U J

Odgovorna oseba:	ravnateljica Helena Ocvirk
Glavna urednica in idejni vodja:	Alenka Kandrič
Mentorji literarnih del:	Daniela Štumberger, Renata Debeljak, Alenka Kandrič, Vojko Jurgec, Simona Jakomini, Simona Truntič, Brigita Krajnc, Alenka Štrafela, Darko Zupanc
Mentorica likovnih del:	Teja Pintarič
Avtor ilustracije na naslovnici:	Tisa Julija Golob, 5. a
Jezikovni pregled:	Alenka Kandrič
Grafično oblikovanje:	Peter Majcen
Izdala:	OŠ Olge Meglič Ptuj
ISSN	2463-9613 (spletna izdaja) Junij, 2020